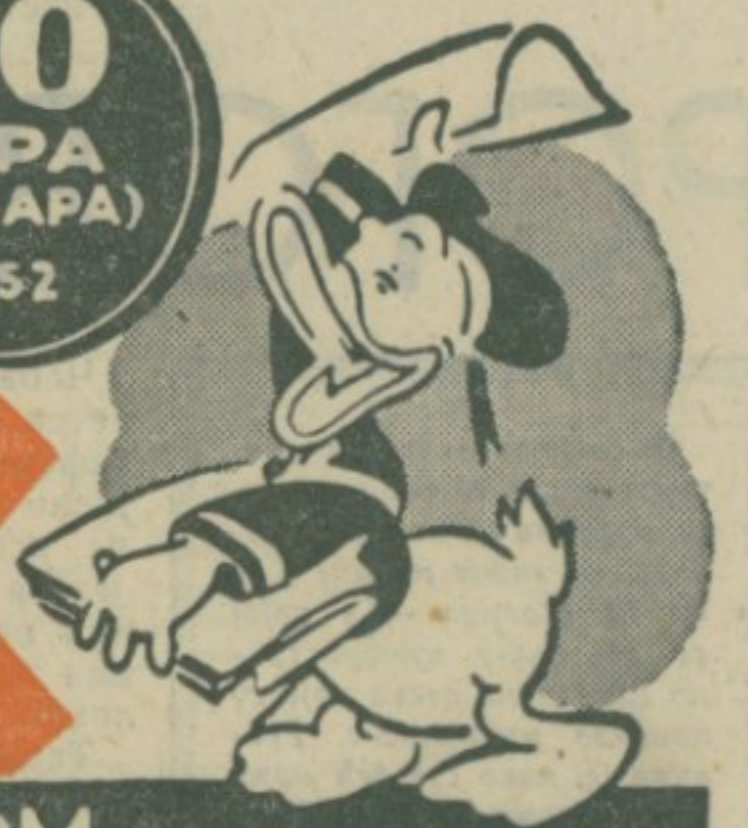

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

50
ПАРА
(ДИНАРА)
1952

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Година XXVIII
БРОЈ 827.
4. новембар 1967.

КАПЕТАН Кејт

ВЕЛИКИ ПИРАТ ЈЕ ПЛЕСНУО РУКАМА И ТИМЕ ДАО ЗНАК ДА ГОЗБА МОЖЕ ДА ПОЧНЕ. ПРВО СУ УЛЕТЕЛЕ ИГРАНИЦЕ А ЗА ЊИМА СУ СМЕРНИМ КОРАКОМ, УШЛЕ ДЕВОЈКЕ НОСЕЊИ ЧИНИЈЕ И ПОСЛУЖАВНИКЕ СА ПОСЛАСТИЦАМА.

У ОВОМ БРОЈУ:
ВАШ ПРИЈАТЕЉ ДЕНИС БАВИ СЕ НАУКОМ

РОГОВИ И КОПИТА

АНЕГДОТЕ

У совјетском листу „Литературнаја газета“ постоји рубрика „Рогови и копита“ — зидне новине Клуба 12 столица — у којој се објављују хумористично сатиричне вести које су понекад измишљене. Рубрика је, како сте већ можда претпоставили, добила име према истоименој „откупној станици“ коју су водила деца поручника Шмита — Остап Бендер и Шура Балаганов, у роману Иљфа и Петрова — „Златно теле“.

У понедељак ујутру у граду Минску грађанин К. Н., убеђени атеиста и активан борац против религије, одскочио је у страну од црне мачке, која му је претрчала пут, доспео је под аутобус. Интересантно то је био аутобус број тринаест.

Метеоролошки институт из волео је да саопшти да киша која је јуче, упркос прогнози, падала уопште није била киша, већ оптичка варка. Испитује се настанак бара.

Чобанин Мустафа Валихметов, враћајући се синоћ из кафане приметио је тајанствено биће које је из дубина испливало на површину језера Кара-Кул. По његовим речима то је био огроман зелени змај с очима великим као филдани.

Тајанственог змаја видели су и тројица младих тракториста: Алтинбај Алтинбајев, Рузимат Рузилбајев и Инбај Башканбајев. По речима првог од њих змај је био зелен и из уста му је вирио рачласт црвени језик; други изјављује да је змај имао две главе и да је био љубичаст, а што се трећег тиче, он се куне да је видео два потпуно једнака змаја. Ова размисолажења могу се тако објаснити с обзиром да су се млади трактористи враћали са свадбе свога друга.

У сваком случају на људима је да објасне још једну тајну природе.

Швајцарска фирма „Шафхаузен“ пустила је у продају толико танак часовник да у њега не може да стане чак ни његов сопствени механизам.

По једнодушном мишљењу предавача института страних језика метод учења страних језика у сну није оправдао наде полагане у њега. Студенти, који су спавали на предавањима, одговарали су на испитима далеко лошије од својих другова који су били будни.

У Централној Африци расте необична врста бамбуса. У његовој дупљи може да се смести петнаест туриста заједно с пртљагом. Локални назив за бамбус је — бамбаб.

Данас би прославили сребрну свадбу супрузи Кумирови, да се нису развели пре двадесет година.

Путем многобројних експеримената француски научници су установили да представнице лепшег пола, гоје имају дуже ноге лажу чешиће од оних чије ноге имају скромније размере.

У установама града Г. пронашли су нов начин борбе против уличне буке. У све просторије инсталирали су апарате који производе тужњава и шкрипање — они потпуно заглашују уличну buku.

Последња истраживања су показала да спавање на страни доводи до искривљења у пределу рамена. Такође треба набегавати спавање на стомаку, јер у том положају крвоток и органи за варење не могу да раде нормално. Па ипак, најштетније је спавање на леђима: као последица те навике јавља се осећај

слабости, главобоља и астма.

Познати фудбалер Борис Бетонов већ другу утакмицу напушта терен на први судијин захтев. Добра традиција, нема шта.

У Паризу је завршен фестивал савремене женске фризури. велики успех имао је марсељски мајстор Пол Гупри, чија је фризура „Стазица“ добила Велику златну медаљу. Фризура је једноставна и може је, по жељи, направити свака жена. Од чеља ка потиљку, по синусоиди, пребацује се прамен ширине 5-5 сантиметара, од њега се коса зачешљава по правом или косом раздељку и украшава се живим бојама. Фризуру обично допуњава хаљина са дубоким изрезом у рукавима 3/4.

Рибу која говори ухватио је недавно грађанин града Чите, Карпов. Лежећи на обали, риба је с лакоћом говорила јапански, грчки и француски. Али, на жалост док је Карпов јурио за преводитељем, риба је нестала. Сада мисли грађанин града Чите озбиљно изучавају стране језике.

ЈЕЗИК БЕРНАРДА ШОА

— Потребне су три генерације да би био васпитан прави центламен — изјавио је неки разметљиви скоројевић у разговору са заједљивим Ирцем Бернардом Шоом.

— Ваљда ће то бити ваш унук — одврати Шо суво.

КОГА НАЈВИШЕ МРЗИ

Приликом последњег наступања познате глумице Марлене Дитрих на њујоршкој сцени, фото-репортери и новинари су је толико салетали и гњавили да се она једног момента одмакла од њих, дуже их посматрала и рекла:

— Између осталог питали сте ме кога највише мрзим? Па добро, рећи ћу вам: највише мрзим оне људе којима глава служи само да би могли да добију кијавицу.

ДИРИГЕНТ ИЛИ УКРОТИТЕЉ

На пробама с једним женским хором у Берлину диригент Ерих Клајбер био је веома строг, малтене груб. На питање музичких критичара зашто се тако окротно понаша према певачицама, обешечачки жмиркајући Клајбер је одговорио:

— Мушким хором се диригује — женски хор се мора укротити.

ЛОВАЦ ЈЕ ЛОВАЦ

После повратка из Африке, где је био у лову на антилопе, Хемингвеј прича своје доживљаје пријатељима: ... Морам да признам да сам заиста поносан на своје ловачко знање. Убио сам 499 антилопа...

— Чему толика скромност — иронично додаци један од присутних — а ону петстоту си заборавио?

— Шта би ти хтео? Да postanем лажов због једне једине антилопе — искрено се увреди чувени писац.

Ripley's — Веровали или не!

НАЈВЕЋИ ПЛИМСКИ ТАЛАС
ЗАБЕЛЕЖЕН ДО ДАНАС,
ОРУЧИО СЕ НА РТ ЛОПАТ-
КУ, НА ЈУГУ КАМ-
ПАТКЕ. БИО ЈЕ
ВИСОК
65 МЕТРА. (1757.)

РАТ ДОБИЈЕН АШОВИМА!

ФЕРГАНИШ, краљ ЕФТАЛИТА — или БЕЛИХ ХУНА, КАКО СУ НАЗИВАНИ, ПОТУКАО ЈЕ ОГРОМНУ ПЕРСИЈСКУ ВОЈСКУ ЗАХВАЛУЈУЋИ ТОМЕ ШТО ЈЕ ИСКОПАО ОГРОМАН РОВ.
ПЕРСИЈСКИ КРАЉ ФИРУЗ II СА 29 СВОЈИХ СИНОВА И ЧИТАВОМ ВОЈСКОМ УПАО ЈЕ У РОВ КАМУФЛИРАН ГРАЂЕМ. БЕЛИ ХУНИ СУ ТУ МАСАКРИРАЛИ ПЕРСИЈАНЦЕ.
(484. ГОДИНЕ)

ИНСЕКТ С МРЕЖОМ

ЛАРВА ТУЛАРЦА ЛОВИ СИКУШНЕ ОРГАНИЗМЕ КОЈИМА СЕ ХРАНИ ПОМОКУ СВИЛЕНКАСТЕ МРЕЖЕ КОЈУ ИСПРЕДЕ ИЗНАД ПОТОМИКА.

МЕРИ ЦОНС
ЊЕГОВА СВЕРШЕНА ПРВА ЖЕНА (1898-1866)

ЛУСИ ТАЛБОТ
ЊЕГОВА СЛАТКА ДРУГА ЖЕНА (1899-1872)

МЕРИ БРИГС
ЊЕГОВА ЗДРАВА ТРЕКА ЖЕНА (1862-)

СПОМЕНИК
ТЕОДОРУ МЕНИНГУ ИЗ ВОРЕНВИЛА (САД) И ЊЕГОВИМ ЖЕНАМА, ПОДИГЛА ЈЕ ЊЕГОВА ТРЕКА СУПРУГА КОЈА ГА ЈЕ НАДЖИВЕЛА.

Једна ВРСТА АМЕРИЧКЕ КУКАВИЦЕ
КОЈА ПОДМЕКЕ СВОЈА ЈАЈА У ГНЕЗДА ДРУГИХ ПТИЦА,
НОСИ ЧАС ПЛАВИЦАСТА А ЧАС МРКА ЈАЈА ДА БИ ОНА ПО БОЈИ ОДГОВАРАЛА ЈАЈИМА ДОМАКИНА.

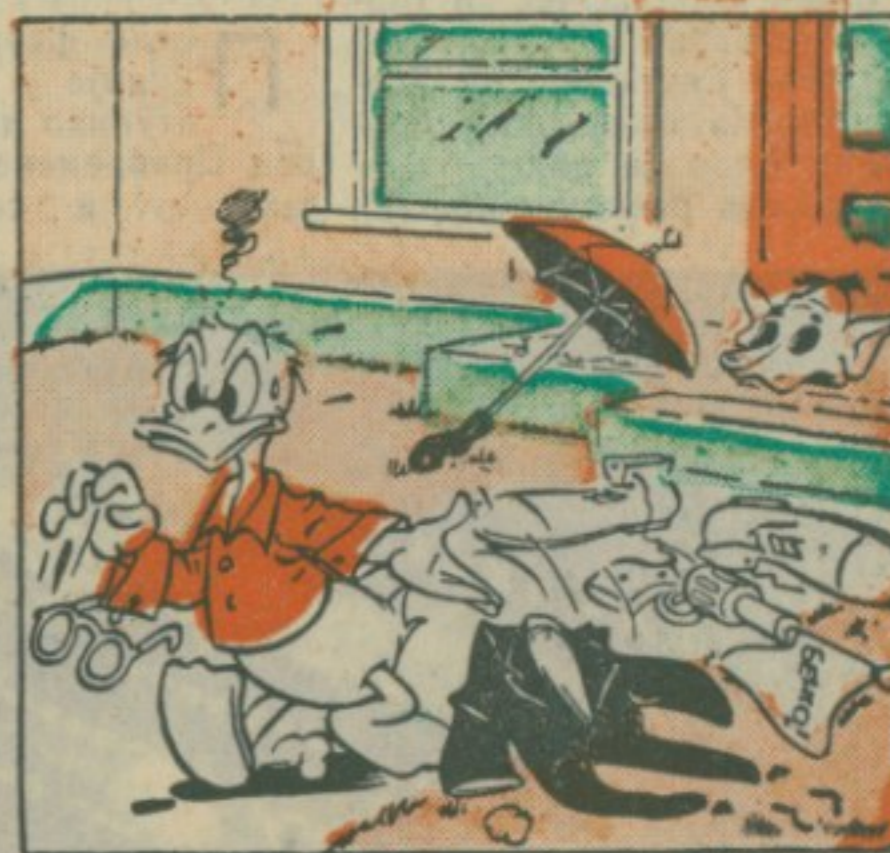

НАЗОМИЛЕНИИ СЛАТКИШ
НА СВИМ ГОЗБАМА У СТАРОМ РИМУ, БИО ЈЕ ЗАШЕКЕРЕНИ ЦРНИ ЛУК.

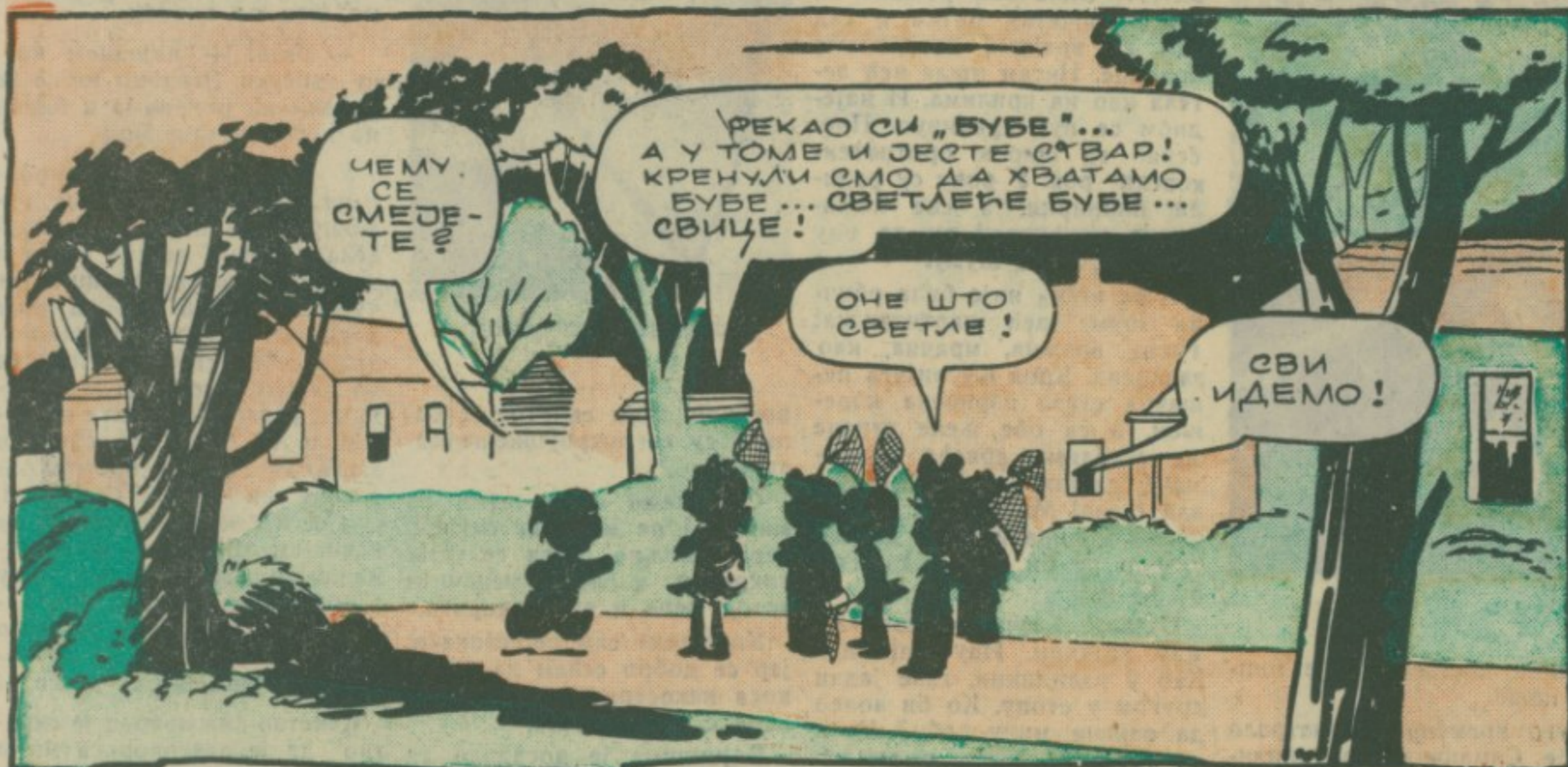

WALT DISNEY

ПАЈА ПАТАК

ДЕНИС И СВЕТЛЕКЕ БУБЕ

КРОНШТАТОВЦИ НА НЕВИ

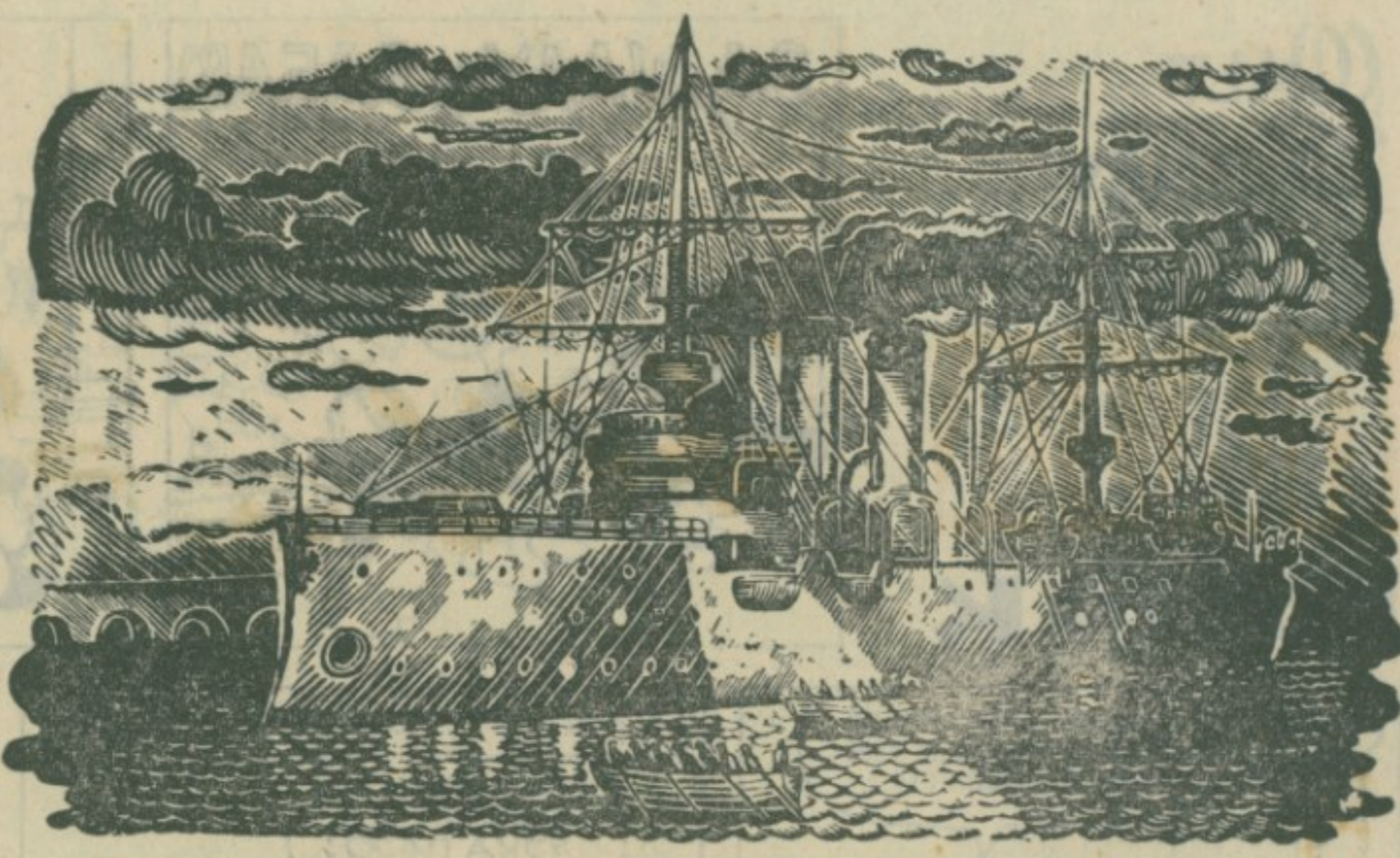
Ко није чуо за славну крстарицу „Аурору“ и њено учешће у великој револуцији! Али зато је мање познато да су у тим октобарским данима на Неву стајали и други бродови из Кронштата, острвског града и ратне луке у Финском заливу. Матрози из Кронштата познати су били по својој револуционарности још у оружаним устанцима морнара Балтичке флоте 1905-7. Двадесет петог октобра из Кронштата је стигао бојни брод „Зарја слобода“, минополагач „Амур“ и „Хопер“, чистачи мина бр. 14 и 15. Из Биорке је довучен школски брод „Верниј“, из Хелсинкија су допловили миноносци „Самсон“ и „Забияка“. А након 24 часа, 26. октобра из Биорке су приспели миноносци „Меткиј“ и „Дејатељниј“, три дана касније, 29. октобра, бојни брод „Олег“ и торпедни разарач „Победитељ“ пристигли су такође из Хелсинкија. На свим овим бродовима било је више од осам хиљада револуционарних

сепалима на обали у Тивту и Беновићима. Устанком је руководио централни комитет револуционарних морнара који је био формиран на крстарици. На првој седници комитета Раш је одржао краћи говор и рекао да је циљ устанка — „успостављање у Аустро-угарској совјетске власти по примеру Русије“. Морнари су се држали херојски. Али снаге су биле неједнаке. Снажне обалске батерије и тешке крстарице, које су допловиле из Пуле, отворили су ватру на побуњене бродове. Предвече 3. фебруара устанак је био угушен. На периферији Котора, на месту где су стрељани војни устанка, данас се уздиже обелиск од белог камена.

ПОДВИГ МОРНАРА САМАНЧУКА

После фебруарске револуције у Русији је наступило двовлашће. Пред Привремене владе постојали су и совјети сеља-

ље између естонске обале и острва Сарема и Хиума. Првог фебруара 1917. године тамо су отпловила 4 миноносца и топовњача „Харбри“. Али, код острва је дошло до поморске битке с немачким бродовима: једним ратним бродом, једном крстарицом и 17 миноносца. У неједнакој борби револуционарна флота је избацила из строја 6 немачких миноносца али је у бици миноносац „Гром“ био погођен директним поготком гранате. Посада с „Грома“ прешла је на други брод, а оштећени минобацач привезан је за тај исти брод да га вуче. Али како је сајла била оштећена, прекинула се. Тада је с ратног брода на миноносац „Гром“ прескочио морнар-бољшевик Саманчук. Притрчао је к торпедном уређају и лансирао један торпедо на најближи немачки миноносац, а затим, натопивши парче крпе у нафту, запалио је и бацио у магацин с муницијом. Разлегла се снажна експлозија. После, тада Немци су одступили и ис-

АУРОРА — ГРАВИРА М. ФРАМА

МИНА - ЖАБА

Овај догађај је и смешан и страхан. Као прича. А није прича. Права правдата истина. Истинита прича Валентине Чудакове.

Било је то на 2. Белоруском фронту. Водила се огорчена битка за град Оршу. Наши су наступили а фашисти се бранили. Дан и ноћ су у предњим линијама грмели толови, певале „жабуше“, трештали минобацачи, шкрипале гусенице тенкова. Фашистички брзометни митраљеви промукли су од злоће. И над бојним пољем висило је злокобан црноцрвени облак. Висило и није се разилазило. И видео се издалека као одсјај великог пожара. Људи су посматрали облак и говорили: „Јуначки наши туку фашисте!“

И ја сам погледала у облак изнад фронта и похитала у свој пук. Ишла сам и мислила о својим војницима-митраљесцима. „Како су они тамо без мене? Да ли су живи?...“ Била сам рањена на самом почетку битке и сад сам се враћала из пољске болнице. Нисам ишла већ летела као на крилима. И наједном се пут прекинуо. Пресекао га широк противтенковски ров. У рову су радили пионирци, а све пезадинце упућивали су да иду наоколо, кроз шуму.

А та шума није била обична шума већ партизанска: густа, влажна, мрачна, као зачарана. Кроз њу вијуга пешачка стаза изривена корењем, а са обе њене стране на стаблима дрвећа прикупане дашчице: „Ни корака ван стаза! Мине!“ То су фашисти минирали шуму да партизани не би могли да изиђу из ње.

Стазом, у гушћем поретку, иду војници. Иду опрезно. Као у извидници, газе један другом у стопу. Ко би волео да закачи мину-жабу? Чучи та гвоздена жаба у земљи-разапела на све стране своје жичане брке — вреба жртву. Закачи ли неки неспретњаквић за такав брк — жаба ће подскочити и експлодирати над земљом. А парчад ће лезасто полетети на све стране. Због тога су и повреде од такве жабе мучо-губројне: неће закачити само једног човека већ истовремено неколико њих.

Гледам у затиљак последњег војника. Идем опрезно да не бих нагазила на мину-жабу.

Ишли смо полако, полако. Заушављали смо се на сваким двадесет метара и чекали да мино-откривач, који је ишао испред групе, не уклони мину са стазице. Била сам толико озебла да сам без престанка цвочотала. Најтеже ми је било због мојких ногу. А у својој торбици имала сам пар резервних сувих обожјака. И одлучила сам да се преобујем. Треба негде да

седнем, али где? Нисам могла да седнем на блатњаву и мокру стазу, поготову што је иза мене било још људи.

Крочила сам два корака у страну и села на блатњаву, маховином покривено узвишење. И наједном!... Испод мене нешто као да је кључнуло и узвишење се померило.

— Лези! — крикнула сам гласом који није био мој и

ВАЛЕНТИНА ЧУДАКОВА ДАНАС

војници, моји сапутници, бацили су се потрбушке на стазу.

Они леже а ја седим на мини. И не могу да легнем. Јер, довољно је да се само покренем и она ће искочити испод мене и експлодирати.

Уплашила сам се, свакако, јер се добро сећам да ми се коса наокостршила и одигла капу с наушницима.

Војницима је досадило да леже. Почели су да се придижу и да ме грде.

— Шта тераш шегу с нама?

— Устај! Засела ту и...

— Не могу, браћо да ус-

танем. Мина је испод мене! Потражите миноловца! — вичем. — Нека ме он скине...

Дошао је млад миноловац „са узицом — пишталицом“. Учтив неки младић.

— Је л' то ви, друже старији поручнике, да извучите, на мине седите?

— Да, брате спасавај, голубићу

Обишао је не журећи око мене и стао. Стоји и мисли. А ја седим. „Удица“ не престаје да пишти: осећа гвожђе у близини. А онда проговори:

— Не знам како да вас скинем с мене. Идем да позovem командира.

Дошао и командир. Капетан-инжењерац. Стреља ме љутитим очима.

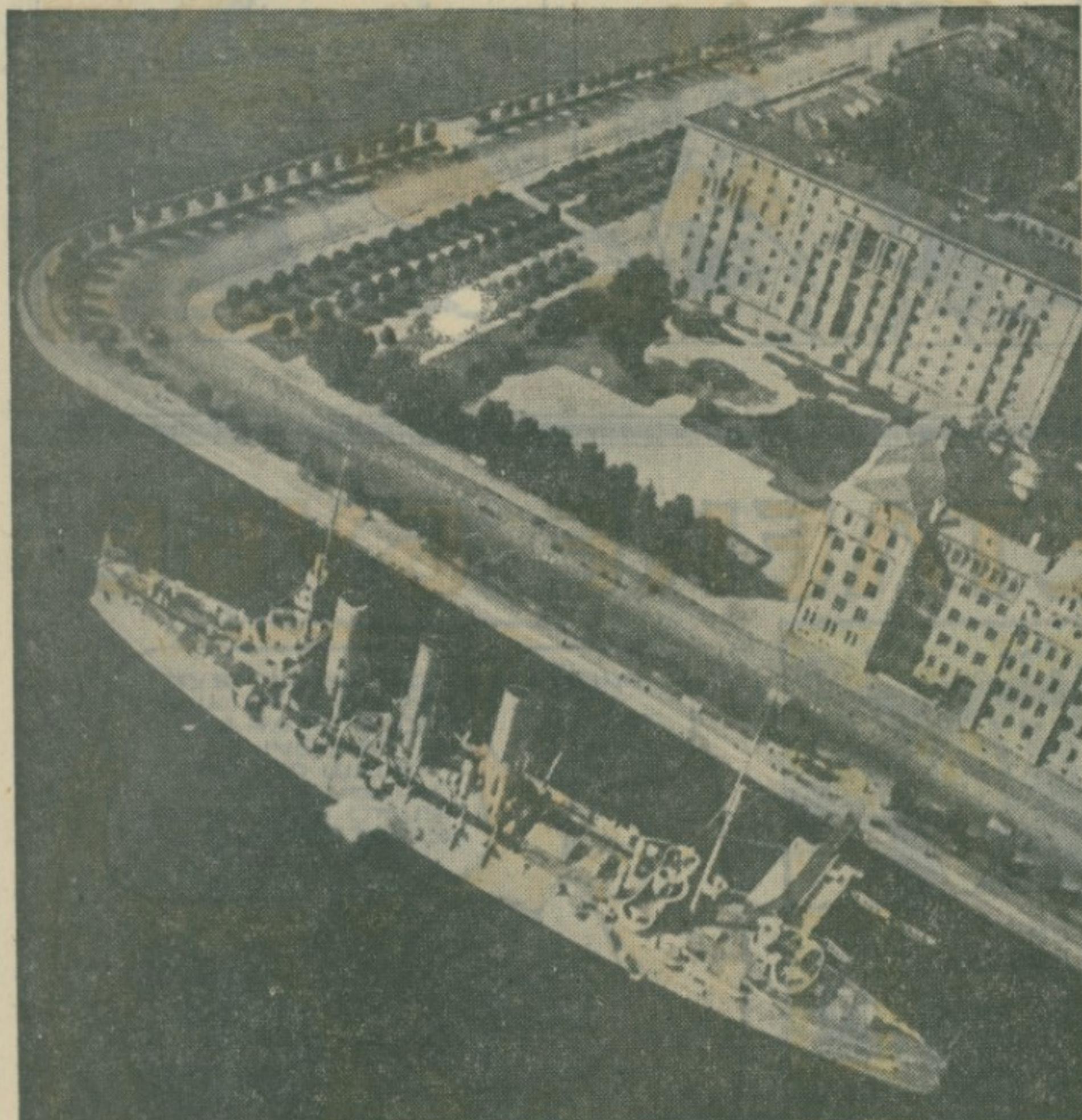
— Погледајте је само! Седи као кокошка у гнезду. — Додирнуо је палицом дашчицу-транспарент. — А за кога сам ја окачио ове опомене? Памет! Па још официр.

Ја ћутим. Крива сам. Само што не плачем.

— Лези! — наједном вичу капетан. Зграбио ме је за ремење на раменима и бацио ме носом у маховину.

У истом тренутку ослобођена мина-жаба тако је врликнула да сам готово оглувела. Осећам да сам жива и да нисам рањена и ништа не чујем. Скочила сам на ноге и видим: војници се кичоћу, држе се за стомаке. Капетан ми нешто говори. А ја одмахујем главом — ништа не чујем и не могу да схватим зшто се смеју и прстом показују на мене. Погледала сам се и такође морала да се насмејем. Шинјел на мени искидан на резанце — као да су га бесни пси кидали. Од ратне торбице остао је само ремен. А капа-ушанка на врху јеле. Лепо сам се удесила!

Капетан-инжењерац је схватио да је разговор са мнош траћење речи: ништа нисам чула. Истрао је лист из своје бележнице и написао: „А сад ми реци да ви жене нисте вештице! Посади на мину мушкарца — разнела би га на комадиће!“

АУРОРА — ДАНАС

морнара. Њихов штаб налазио се на минополагачу „Амур“. Морнари су активно учествовали у револуционарним догађајима устаничког Петрограда.

ОДЈЕЦИ ОКТОБРА У КОТОРУ

Као одјек револуционарног подвига крстарице „Ауроре“ зачуо се 1. фебруара 1918. године пуцањ са аустроугарске крстарице „Свети Георг“ у которској луци, где се налазило око 40 разних бродова аустро-угарске царевине. Група морнара са те крстарице, на челу са Чехом Францом Рашем, подигла је устанак. За неколико минута морнари су разоружали официре. Бродски оркестар засвирао је „Марсељезу“, а над бродом се залепршала црвена застава. Одмах за „Светим Георгом“ заставу револуције подигли су бродови „Геа“, „Карл VI“ и „Кронпринс Рудолф“. Салва испалена са „Светог Георга“ послужила је као знак за почетак штрајка радника у ар-

чких и војничких представника Образован је совјет и у Балтичкој флоти — Центробалт.

Други конгрес Балтичких морнара предвођен бољшевицима донео је одлуку: „Флота ће потпуно извршити свој задатак ако буде одбранила даље и ближе приступе к Петрограду.“ Одлучено је да се постави минско по-

те ноћи постављено је минско поље.

Дуго времена се сматрало да је Саманчук том приликом погинуо. Али тек 1955. године испоставило се да је херој жив и да ради у једном колхозу у Белорусији. За свој беспримерни подвиг одликован је орденом Црвене заставе.

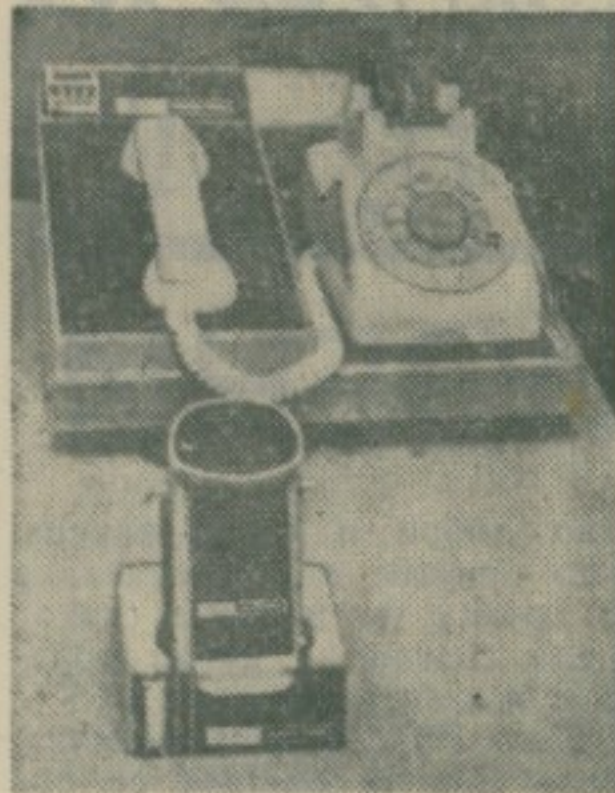

ПРОНАЛАСЦИ

ГОДИНЕ

Цепни телефон

Нови телефон намењен је пословним људима који су стално у покрету. Толико је лак и мали да се може носити у цепу од сакоа. За сада сопственик телефона може само да прима разговор, тј. да разговара са својим сабеседником ако овај њега позове док сам не може да успостави везу. Стручњаци кажу да ће и овај „недостатак“ ускоро бити отклоњен.

Жмигавци на шлему

Као Марсовац изгледа овај возач мотоцикла на чијем се шлему налази пет „жмигавца“. Помоћу њих он за време ноћне вожње сигнализира права скретања. Сијалице на шлему пале се здесна налево или обрнутим редом и на тај начин показују на коју ће страну возач мотоцикла да скрене.

Dan BARRY

ФЛАСШ ГОРДОН

ПРОФЕСОР ЈЕ СКРОМАН, ФЛАСШЕ! У СТВАРИ ЈА САМ САМО ТЕХНИЧАР...

А ШТА ЈЕ ОВО, ЗАРКОВЕ!

ПА ТО ЈЕ ИНТРАДИМЕНЗИОНАЛНИ ДЕЛИНЕАТОР!

ОД ТОГ НАЗИВА НИСАМ НИШТА ПАМЕТНИЈИ!

САСВИМ ЈЕДНОСТАВНО, ФЛАСШЕ! ОН ЋЕ ОТВОРИТИ ПРОЗОР ИЗМЕЂУ ДИМЕНЗИЈА! ПРОЗОР У УНИВЕРЗУМ КОЈИ СЕ ГРАНИЧИ С НАШИМ!

ЗАМИСЛИМО ДА ЈЕ НАШ СВЕТ, НАША ГАЛАКСИЈА, НАШ УНИВЕРЗУМ... КАО СТРАНИЦА У ОВОЈ КЊИЗИ...

ДА, ПРОФЕСОРЕ!

ПОСТОЈЕ И ДРУГИ СВЕТОВИ ДРУГЕ ДИМЕНЗИЈЕ, БЛИЗУ НАС... КАО СТРАНИЦЕ У КЊИЗИ!

НАДАМО СЕ ДА ЋЕ ОВА МАШИНА НАЧИНТИ ОТВОР У ДИМЕНЗИЈАМА ТАКО ДА ЋЕМО МОКИ ДА ЗАВИДИМО У НАЈБЛИЖУ... ЕВО ОВАКО!

ИНСТРУМЕНТИ ПОКАЗУЈУ НЕКУ ПЛАНЕТУ У ДИМЕНЗИЈИ X!

ВИШЕ СТРУЈЕ, ЗАРКОВЕ!

ОЛИКА СЕ РАЗВИСТАВА... ВИДИМ НЕШТО!

ШТ...?! МАШИНЕ! САМО МАШИНЕ НА ВИДИКУ!

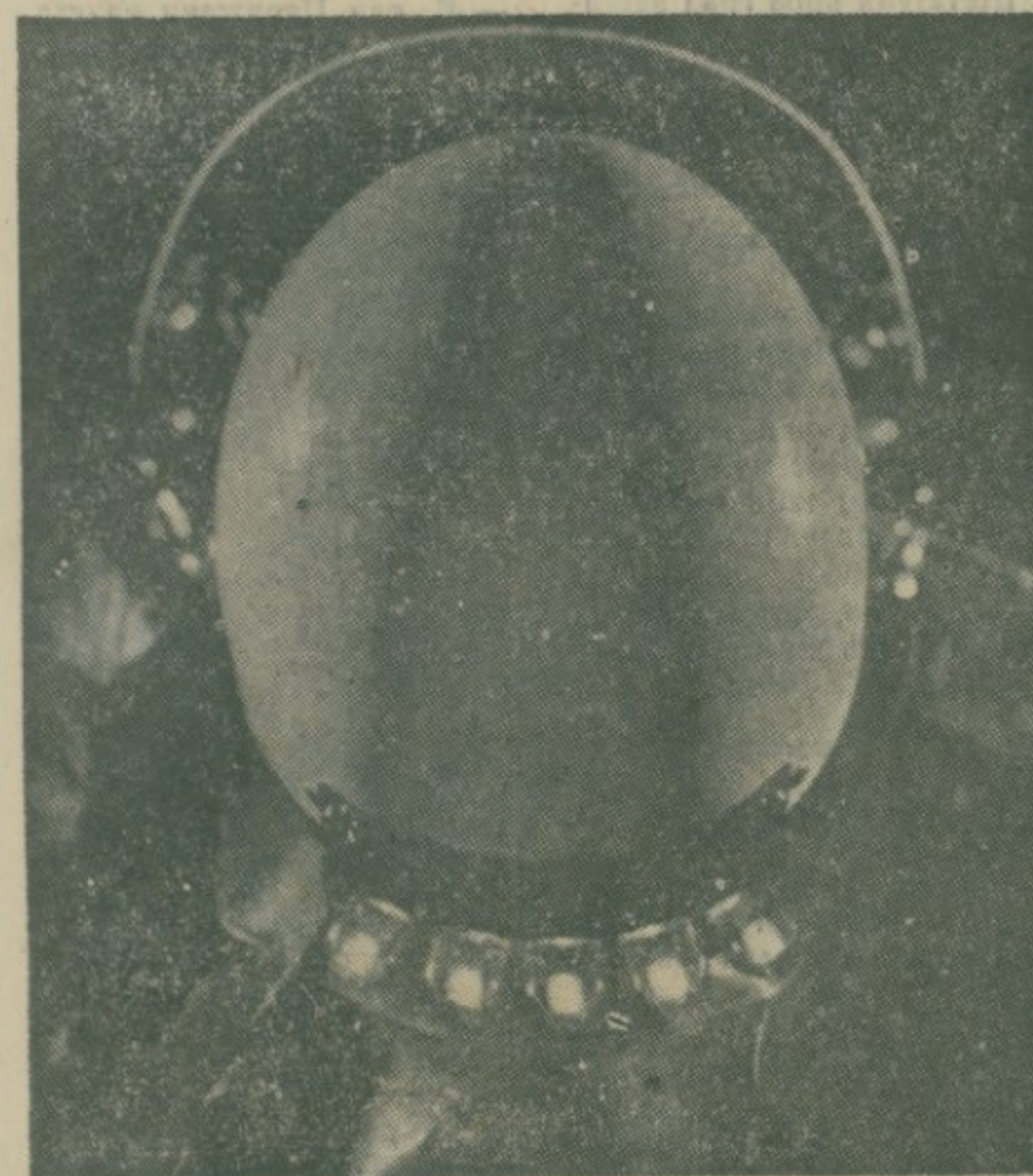
ПОСМАТРАМС СВЕТ У НАМА НАЈБЛИЖОЈ ДИМЕНЗИЈИ!

НЕ ВИДИМ ЖИВА БИГА! САМО МАШИНЕ!

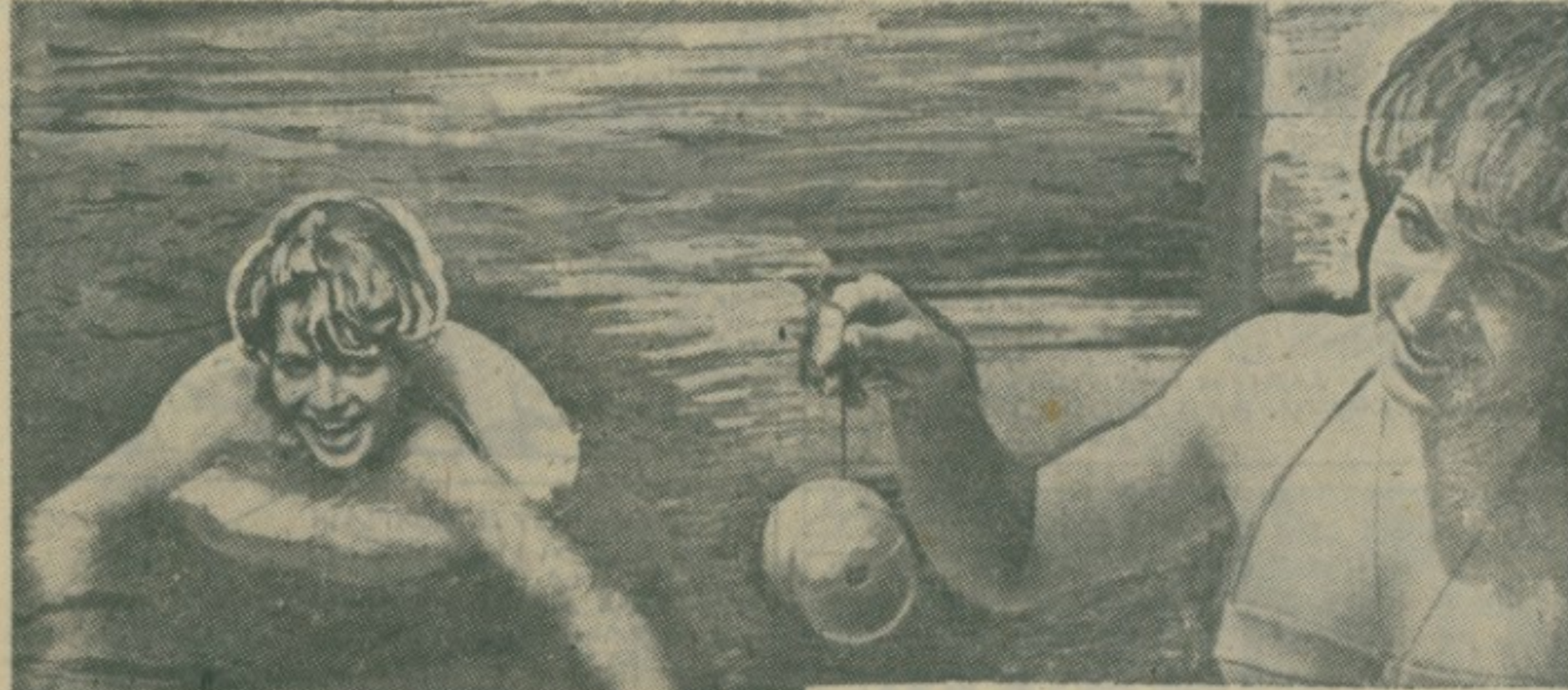
ДА ЛИ КРОЗ ОВАЈ ПРОЗОР У ДИМЕНЗИЈИ X ВИДИМО САМО МИ?

РАЗУМЕ СЕ, ФЛАСШЕ!

Крвни притисак и несрећни случајеви

Нагли пораст крвног притиска један је од најчешћих узрока саобраћајних несрећа на аутострадама. До тог закључка дошли су аустријски стручњаци. Узбуђење које настаје, на пример, приликом покушаја да се претигне и заобиђе други аутомобил проузрокује повећање крвног притиска за 30 до 50 милиметара. Последнице тога могу бити веома опасне: возач губи способност да брзо реагује а у најгорим случајевима губи чак и свест.

ЛОПТА

појас за спасавање

ДАВЉЕНИКУ СЕ НОВИ ПОЈАС ЗА СПАСАВАЊЕ МОЖЕ ДОБАЧИТИ КАО ТЕНИСКА ЛОПТА. ПРЕ ВАЌАЊА ПОТРЕБНО ЈЕ ПОВУЌИ ВРШУ КОЈА ЈЕДНИМ КРАЈЕМ ВИРИ ИЗ ЛОПТЕ ЧИМ ЛОПТА ДОДИРНЕ ВОДУ ОНА СЕ АУТОМАТСКИ НАДУВА И ДОБИЈА ОБЛИК ПОЈАСА ЗА СПАСАВАЊЕ ЧИЈИ ЈЕ ПРЕЧНИК 53 САНТИМЕТРА.

„СВЕТИ НАУМ“ — рад Андреје Јовановског, Скопље, Ул. 367 бр. 3

КАО И У ПРОШЛОМ КОНКУРСУ „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“ ЗА НАЈБОЉИ ДЕЧЈИ ЦРТЕЖ И ОВОГ ПУТА РЕДАКЦИЈА ЛИСТА ЈЕ ОДЛУЧИЛА ДА ОБЈАВИ УСПЕЛЕ РАДОВЕ И НАГРАДИ СВАКИ ЦРТЕЖ СА ПО 2.000.— СТАРИХ ДИНАРА.

„ЧРНОГОРАЦ“ — рад Саве Брајевића, уч. VIII/3 Осн. шк. „Слободан Вајић-Паја“ — Сремска Митровица

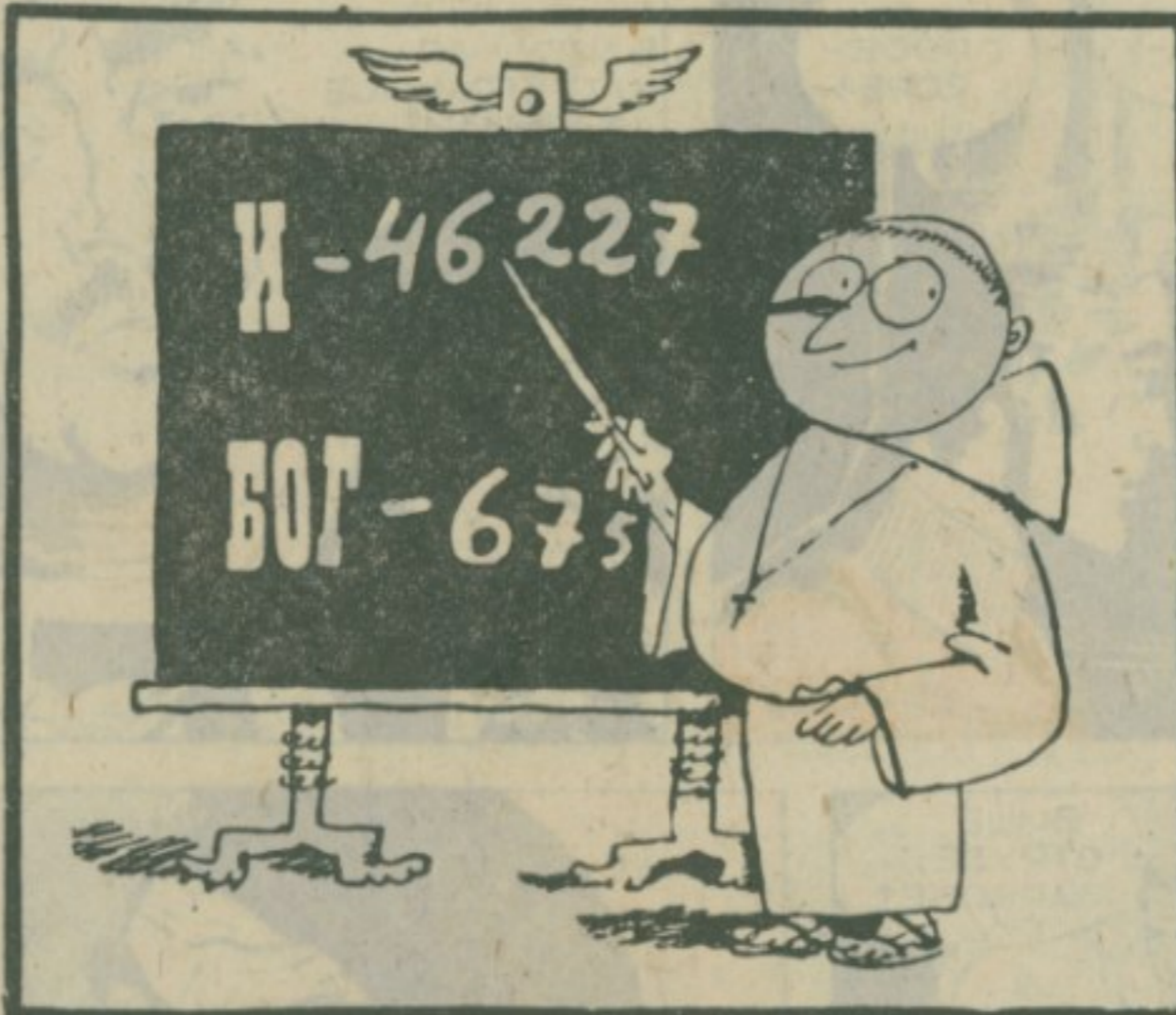

ТРИ
КРАТКЕ
ИСТИНИТЕ
ПРИЧЕ

»НАУЧНИЦИ«

Међу безбројним нерадницима и лезилебовићима који су нашли доживотно уточиште под крилом цркве, било је и калуђера-научника. Они су се озбиљно бавили науком док су они други, како се то каже, просто крали богу дане. Али и ови други морали су с времена на време да о свом раду полагају рачун пред црквеним властима не би ли оправдали своје постојање.

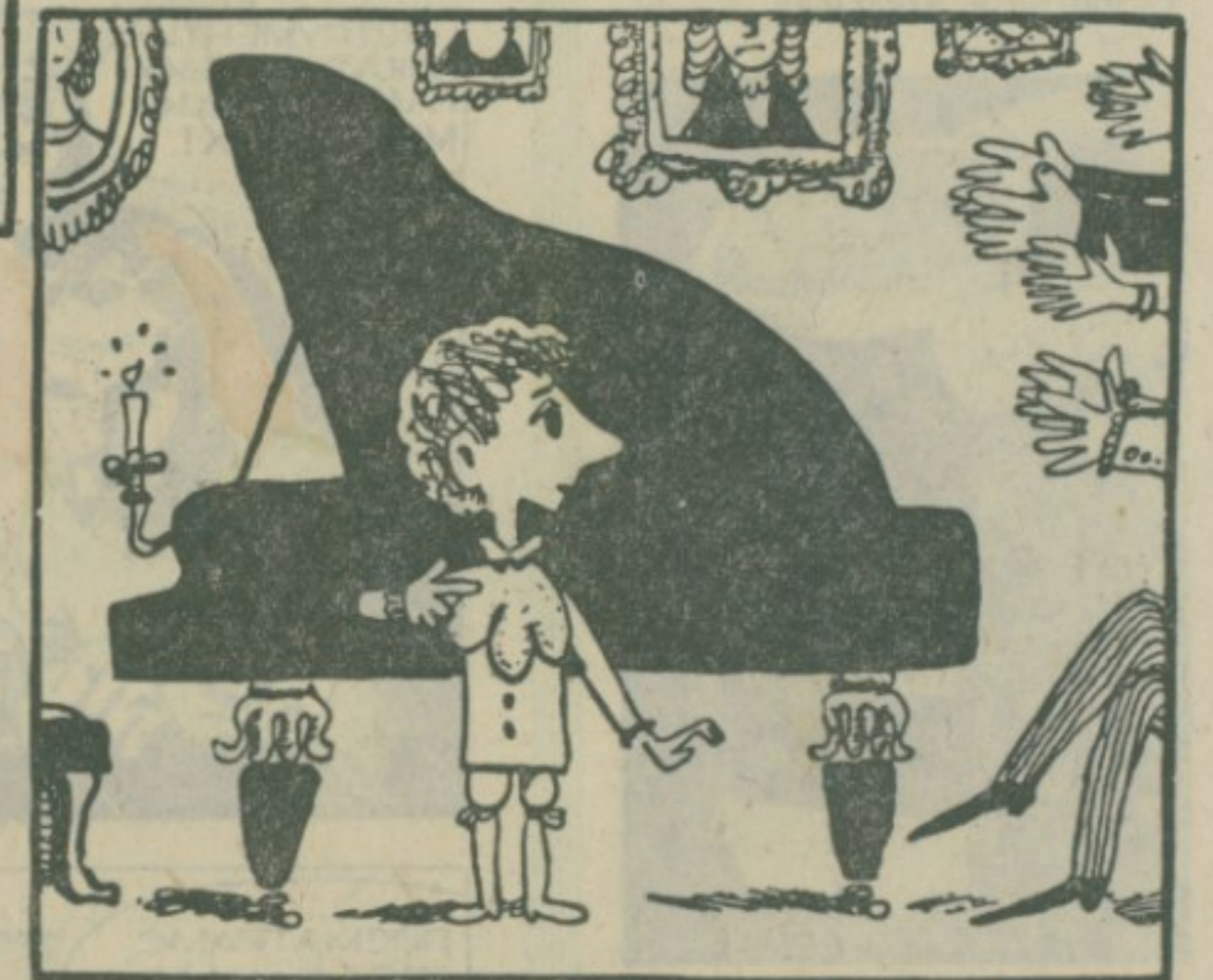
Због тога су измишљали „научна“ занимања. Најједноставније од свих поступио је швајцарски богослов из 18. века Изелин. Неколико година капао је Изелин над својим „научним радом“ и најзад је поднео епископату резултате својих истраживања: „У Светом писму има 773 662 речи или 3 566 486 слова. Најчешће се среће реч „Бог“ — 6 755 пута, а од слова „и“ — 46 227 пута.

МИНХАУЗЕНИ

Лик најчувенијег лажова у књижевности, барона Минхаузена, није се случајно родио у Пруској. У старости, испијајући огромне количине пива у својим замковима, пруски официри су састављали своје мемоаре. Каквих се све измишљотина ту није нашло: порази су се претварали у победе, обичне краће гусака и прасића у витешке гудвиге и борбу против бунтовних сељака... А чувене личности — које најчешће никад нису ни видели — писци мемоара у свим „сећањима“ описују као добре и старе знанце, као пријатеље и заштитнике с којима су малтене сваког дана седели за истом трпезом и јели хлеб и со.

Цела Пруска, цела Немачка, цела Европа смејала се брзоплетом писатељу који се сам одао у својим мемоарима оваквом реченицом: „Једном сам ја тако шетао крад прије његово величанство краљ Фридрих, плесну ме по рамену и рече: „Е па, братац, сад ћеш имати прилику да ми служиш. Почео је — седмогодишњи рат!“

Заблуде младог Шопена

Као и велики Моцарт, и пољски композитор Шопен веома је рано испољио свој изузетни дар за музику. Још као дете — као што се то обично каже — он је мајсторски свирао на клавиру. Сви су причали о даровитом дечаку и његови родитељи, иако преко воље, били су

принуђени да с времена на време приреде по неки јавни концерт. Дечак није схватао што то значи. Од њега су тражили да свира и он је свирао. Још мање је могао да одушевљење и аплаузе слуша

шалаца припише свом таленту. Једном после концерта, просто заглашен од бурних овација, рекао је мајци: — Видиш ли, мама, колико им се свидео мој чипкани оковратник?

Авантуре ГОРДОНА ПИМА

ПО РОМАНУ Е. А. ПОД

КАДА САМ ДОШАО СВЕСТИ ВИДЕО САМ ДА САМ ВЕЗАН. И МОЈ ОТАЦ ЈЕ ЛЕЖАО ВЕЗАН А ПРВИ ПОДОФИЦИР МУ ЈЕ ПРЕТРЕСАО ЦЕЛОВЕ. СХВАТИО САМ ДА СЕ ПОГАДА ПОБУНИЛА...

ОТАЦ ЈЕ ПОКУШАВАО ДА УРАЗУМИ ПОБУЊЕНИКЕ ОБЕЉАВАЈУКИ ИМ ДА ИХ НЕЋЕ ПРИЈАВИТИ ВЛАСТИМА. АЛИ, НИКО ГА НИЈЕ НИ СЛУШАО...

КАПЕТАНА И НЕКОЛИЦИНУ МОРНАРА КОЈИ СУ МУ ОСТАЛИ ВЕРНИ ПОБУЊЕНИЦИ СУ УКРАДАЛИ У ЈЕДАН МАЛИ ЦАМАЦ И ПРЕПУСТИЛИ ИХ МОРУ. БЕЗ ЈЕДРА И БЕЗ ВЕСЛА...

НИСАМ УСПЕО НИ ДА СЕ ОПРОСТИМ СА ОЦЕМ. ТЕШИО САМ СЕ МИШЉУ ДА ЋЕ ЦАМАЦ УСПЕТИ ДА СТИГНЕ ДО ОБАЛЕ ИЛИ ДА ЋЕ НЕСРЕЋНИКЕ СПАСТИ КАКАВ БРОД...

ОСЛОБОДИВШИ СЕ КАПЕТАНА, БУНТОВНИЦИ СУ УСПЕЛИ ДА ПРИДОБИЈУ НА СВОЈУ СТРАНУ И ОНЕ КОЈИ СУ ПОКУШАЛИ ДА ОСТАНУ НЕУТРАЛНИ.

А ЗАТИМ СУ ПОДИГЛИ СВА ЈЕДРА И ЗАПЛО — ВИЛИ НА ЈУГ С НА МЕРОМ ДА САЧЕКУЈУ И ПРОВАЈКАЈУ СВЕ БРОДОВЕ...

... КОЈИ СУ ПЛОВИЛИ ОД ЗЕЛЕНОГ РТА ПРЕМА ПОРТОРИКУ.

ТУЋИ ХУМОР

ПРЕСТОНИЧКА КУХИЊА

Марсељци Маријус и Олива посетили Париз као туристи. Шетајући кроз град застали су испред једног ресторана у чијем је излогу стајало следеће обавештење: „Овде се кува на дрвима.“ Тада Маријус заврте главом и рече Оливи: — Е, ови Парижани заиста претерују, шта све неће измишлити. Зар им није доста што већ кувају „на бутеру“.

БЕЗ РЕЧИ

ТЕШКА ПРЕТЊА

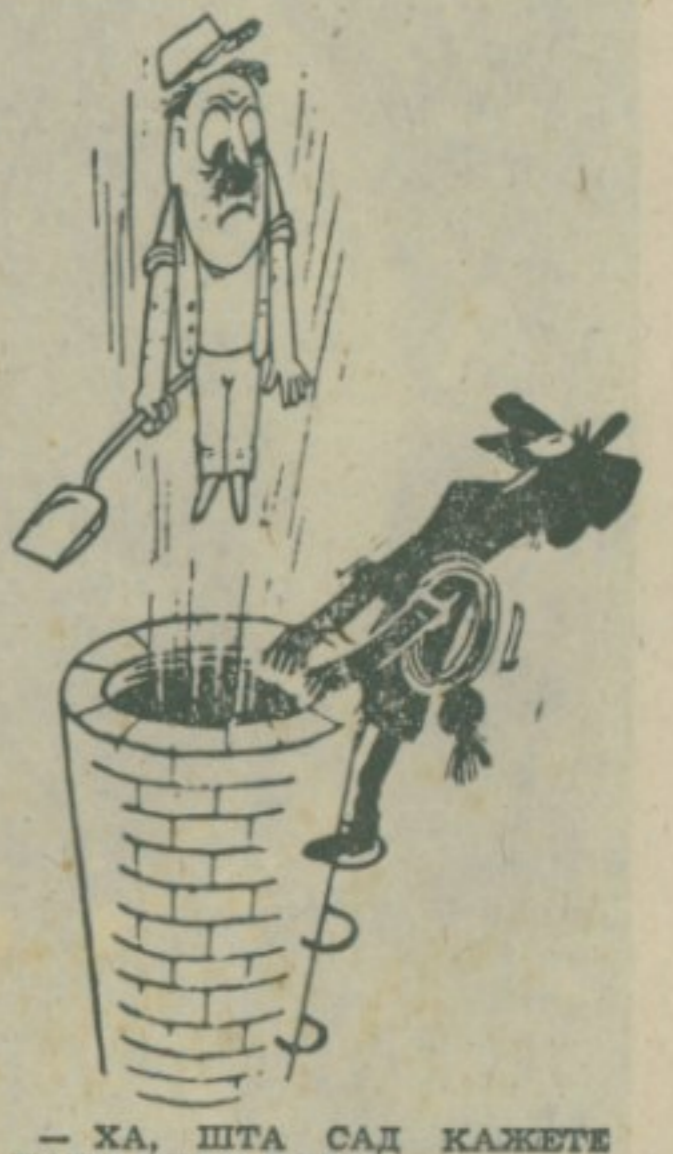
Једног познатог сликара замоли једна дама да јој направи портрет. Међутим, све време док је позирала она му је нешто замерала, мешала му се у посао и „стручно“ критиковала. У почетку сликар није обраћао пажњу на њено брбљање, али на крају га је издало стрпљење и он повика: — Е, сад је доста! Или ћете одмах престати или ћу вас заиста насликати онако како изгледате у природи.

ПРОДАВАЦ И ПО

Продавац аутомобила промукао је убеђујући једног купца да купи нов аутомобил. — Али, кад вам кажем не треба ми — рече му несудећи купац — овај који имам добро ће ми послужити бар још две године. — Одлично, можете ли ми рећи онда дан и час кад треба да вам се онда јавим.

САД ЈЕ ЛАКШЕ

— Мама, — пита један несташко — реци ми брзо кога више волиш Вагнера или Берлиоза? — Па ти знаш, душо, да више волим Берлиоза. — Сад ми је лакше. Знаш, малопре сам разбио Вагнерову бисту.

— ХА, ШТА САД КАЖЕТЕ КАКО ОПАК ВУЧЕ?

СНАГА У ГЛАВИ

Ли Бок Ен из Сеула бави се као професионалац јапанским спортом карате. Као спортиста Ли се није баш прославио али је неким својим триковима стекао велику популарност код публике. На крају борбе Ли разбија сопственом главом стуб од насланих дебелих црепова. Уколико је стуб виши, утолико су његов успех и аплауз публике већи.

ШКОЛА ЗА ОВЦЕ

Енглески одгајивач оваца Џон Стоу, који извози овце у Шпанију и Латинску Америку, организовао је за „извозне овце“ курс шпанског је

зика. По његовом мишљењу двонедељни курс помаже жи вотијама да се брже аклиматизују у туђини и да разумеју наређење шпанских и латинско-америчких пастира.

САН У 12. ВЕКУ

Једна од знаменитости ле товалишта Брајтона у Енглеској је стари средњовековни замак саграђен још у 12. веку. Неки Ирвинг Хијуз претворио га је у хотел који се

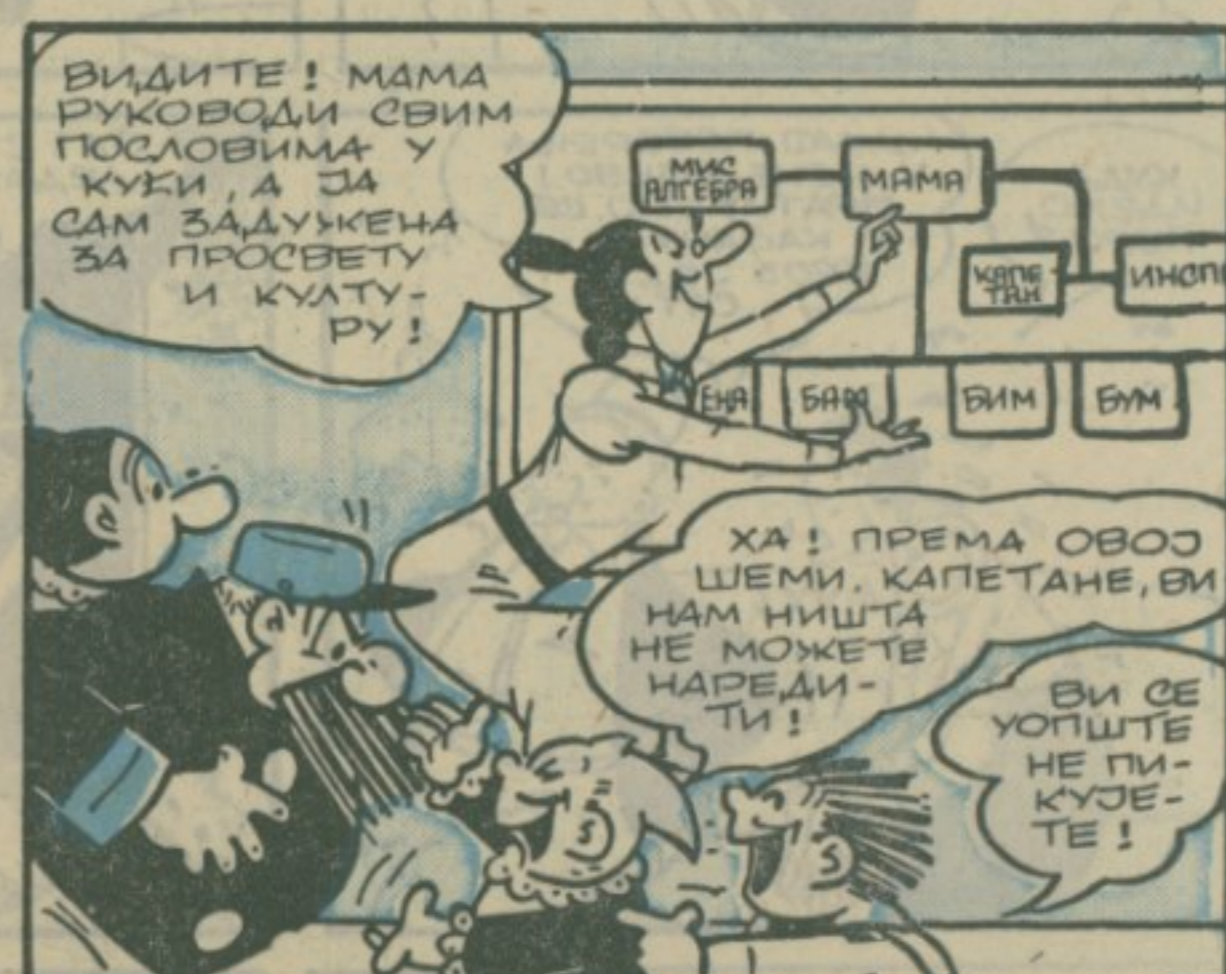
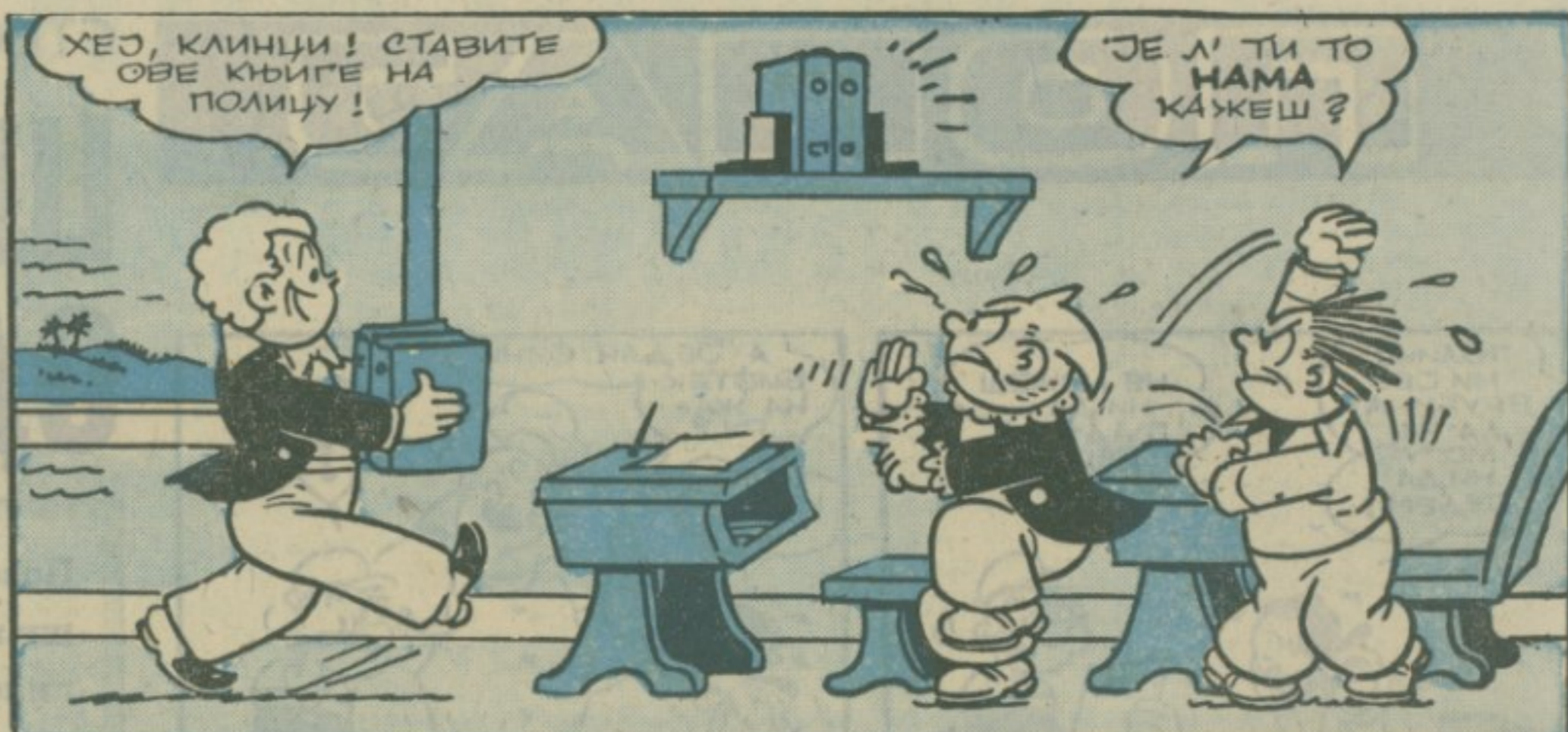

од осталих хотела у околини разликује својом јединственом збирком постеља. „У најстаријима од њих спавали су још у 12. веку — објашњава Хијуз својим гостима. — Кад спавате у таквој постељи као да се пребацијете у други век.“

После буђења, гост добија рачун у данашњем новцу с до датком за „преспаване“ векове.

НАЈСТАРИЈИ САОБРАЋАЈНИ ЗНАК

Недалеко од Ливорна, у Италији, на једној оштрој окуци нађен је поред пута саобраћајни знак који потиче из времена старих Римљана. На камену је латински натпис: „Ово место је опасно“. Очигледно је да су и у та давна времена саобраћајне несреће биле честе.

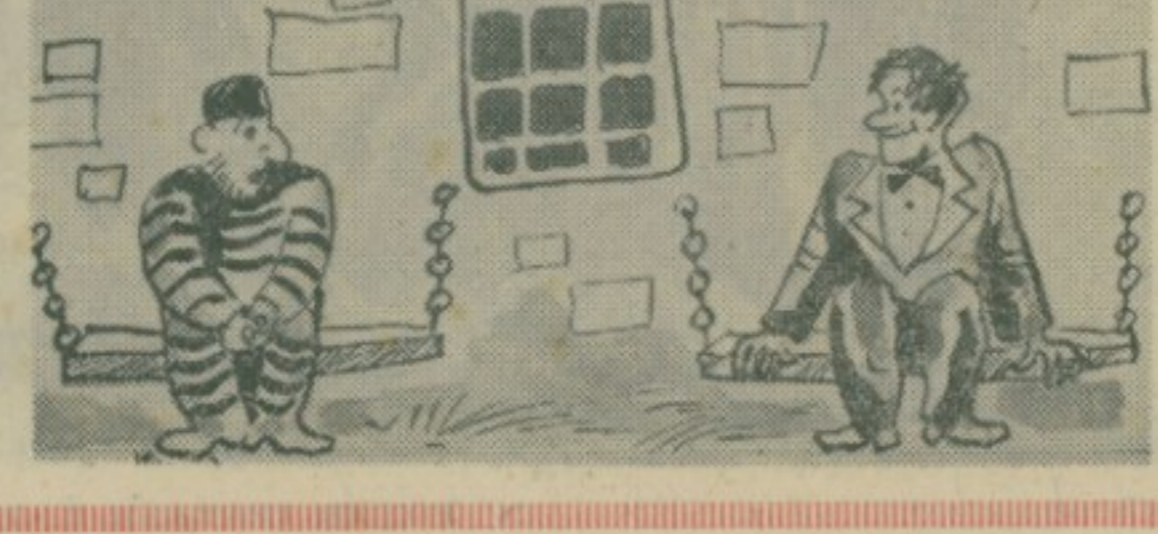

БАКСУЗ НАД БАКСУЗИМА

Парижанин Марсел Бретеј био је заиста малерозан. Попивши неколико чашница сео је за водан аутомобила. Полицајац га је пријавио и због тога је Бретеј осуђен на новчану казну или затвор. Кад се после суђења вратио кући, видео је да је опљачкан. Новац, одело, накит, све је нестало без трага. Није било друге, морао је казну да искуси затвором.

Сутрадан у Бретејеву ће

лију убачен је други затвореник. Кад га је Бретеј угледао просто није веровао својим очима: придрица је имао на себи његово одело, кошуљу, ципеле. Овај други био је ипак већи баксуз: дошао је затвора због туче, па се утврдило да је опасан лопов који је извршио многе до тада неразјашњене крађе, између осталих и ону у Бретејевом стану.

ТАЈАНСТВЕНА ГЉИВИЦА ГИБЕРЕЛА

Пре неколико година од гајивачи пиринча у Италији и Кини истовремено су запазили да стабљика ове културе извесно време нагло расте у висину а затим закржља. Испитујући узроке ове појаве јапански научници утврдили су да болест изазива гљивица гиберела. Далим проучава-

њем утицаја ове гљивице утврђено је: ако се гљивица намножи у великој мери — биљка мора да угине. Међутим, ако се мала количина ње убризга у биљку, она достигне двапут или трипут већу висину и даје већи принос. Буду ли даљи огледи успешно приведени крају, научници верују да ће се помоћу гибереле изменити природа многих биљака: висина пшенице достигаће три метра, грашак 10 метара, главике кеља биће тешке и по 10 килограма, неки цветови велики као таџири, док ће дрвеће у правом смислу речи моћи да израсте небу под облаке...

ПИСАЋА МАШИНА БЕЗ ИНДИГА

Ни мастило, ни обојена трака, ни индиго, нити ишта друго слично није по-

ребно да би се на новој, ничим обложеној хартији произведеној у Америци, добио отисак. Притисак на слова писаће машине или на цифре машине за рачунање изазива хемијску реакцију хартије на којој намах постаје видљиво оно што је на њој написано или нацртано. На тај начин добија се оригинал писмена или цртежа а уједно и више истоветних копија.

СВУГДЕ ПЛАСТИЧНЕ МАСЕ

Једна западнонемачка фабрика израђује челичним лим превучен пластичном смесом. Пластика је отпорна на киселине, алкалије и раствараче и не одваја се од подлоге при заваривању. Овај лим подноси температуру до 150 степени Целзијусевих.

ПОПАЈ

СТЕФАН ЦВАЈГ:

ШТА САМ НАУЧИО ОД ОГИСТА РОДЕНА

Поводом 50-годишњице смрти великог вајара Родена доносимо чланак познатог књижевника Стефана Цвајга о његовом првом сусрету.

ОГИСТ РОДЕН

„И овде... и ту...“ Опет је нешто изменио. И опет се измакао да погледа.

А затим је окренуо постоље испуштајући неке чудне грлене гласове. Час би му очи засветле од задовољства, час би се обрве скупила као да се љути. Изгубио је мало иловаче, додао би комадић ту и тамо, негде би уклоњено коју мрвицу.

Тако је протекло пола часа, један час. Није ми се обратило ниједном речи. За њега ништа није постојало сем визије савршеног облика који је желео да створи. Био је сам са својим делом.

Најзад, уз удах олакшања, бацио је скалпел и обавио мокру тканину око торзова нежним, брижним покретима каквим човек ставља шал на рамена вољене жене. А онда се окренуо и пошао.

Тек кад је стигао до врата његов поглед је пао на мене. И тек ме се онда сетио и видљиво се збунио због своје неучтивости.

„Пардон, месје, — рече — Потпуно сам заборавио на вас. Али, ви знате...“

Узео сам му руку и захвално стегао. Можда је заслужио да се на смешио и обрлио ме око рамена. Тако смо изишли из атељеа.

Тог поподнева у Медону научио сам више него током читавог школовања. Тада сам једном заувек схватио како све оно што човек ради треба да буде урађено да би било добро и вредно труда.

Ништа ме није толико потресло као сазнање да један човек може тако потпуно да заборави време и место и свет. У току тог једног часа схватио сам у чему је тајна уметности и свих људских достигнућа: у концентрацији; у усредсређивању свих снага на један посао, велики или мали; у способности да се воља — тако често расплинута — усмери само на једну ствар.

Схватио сам тада шта ми је недостајало у мом сопственом раду; жар који омогућава да човек заборави све сем жеље за савршенством. Човек мора да буде способен да се потпуно изгуби у свом раду. Сад знам: нема друге чаробне формуле.

Имао сам у то време 25 година, студирао сам и писао у Паризу. Многи су већ тада хвалили моја објављена књижевна дела, нека од њих свиђају су се и мени самом. Ипак, дубоко у себи осећао сам да могу да пишем боље мада нисам умео да одредим у чему леже недостаци.

А онда ми је један велики човек дао велику поуку. На изглед је то био безначајан догађај који се ипак показао као преломна тачка у мом животу.

Једне вечери у дому чувеног белгијског књижевника Верхарена неки старији сликар јадиковао је због декаденције вајарске уметности. Ја, млад и ратоборан, жестоко сам се успротивио том мишљењу. Зар баш у овом граду, рекао сам, не живи вајар који је раван Микеланђелу? Зар Роденов „Мислилац“, његов „Балзак“ неће живети колико и мермер у којем их је извајао?

Кад је бујица мојих речи пресахла, Верхарен ме доброћудно поташиша по леђима. „Сутра ћу се видети с Роденом — рече. — Пођите са мном. Неко ко се толико диви једном човеку има право и да га упозна.“

Био сам одушевљен. Али хада ме је сутрадан Верхарен представио вајару, нисам могао ни реч да изговорим. Док су стари пријатељи наскали, осећао сам се као нежељени уљез.

Кад смо се опраштали Роден ми се обрати: „Претпостављам да бисте волели да

видите једну или две моје скулптуре. Овде готово ништа немам. Али, дођите у недељу у Медон да ручате са мном.“

У Роденовој скромној кући на селу послужен ми је једноставан ручак. Веома брзо су охрабрајући поглед његових благих очију и његова једноставност победили моју збуњеност.

У његовом атељеу, једноставној згради с великим прозорима, налазиле су се завршене скулптуре и стотине мањих вајарских студија: рука, шака, понекад само један прст или зглоб; скулптуре које је почео па оставио, столнови претрпани скицама. Читав атеље сведочио је о животу испуњеном немирним тражењем и радом.

Роден је обукао радни мантил и преобразио се у радника. Застао је пред једним постољем.

„Ово је мој последњи рад — рече уклањајући мокру тканину и откривајући женски торзо савршено моделиран у иловачи. — Мислим да је потпуно завршен.“

А онда се овај стамени старац широких рамена и беле браде одмакао корак уназад да би је боље осмотрио: „Да, мислим да је завршена.“

Али после само једног тренутка усредсређеног посматрања промрмљао је: „Само овде на рамену... линија је сувише тврда. Извините...“

Узео је свој скалпел. Дрво је лако прелазило преко меке иловаче. Његове јаке руке су оживеле, очи постале мекше.

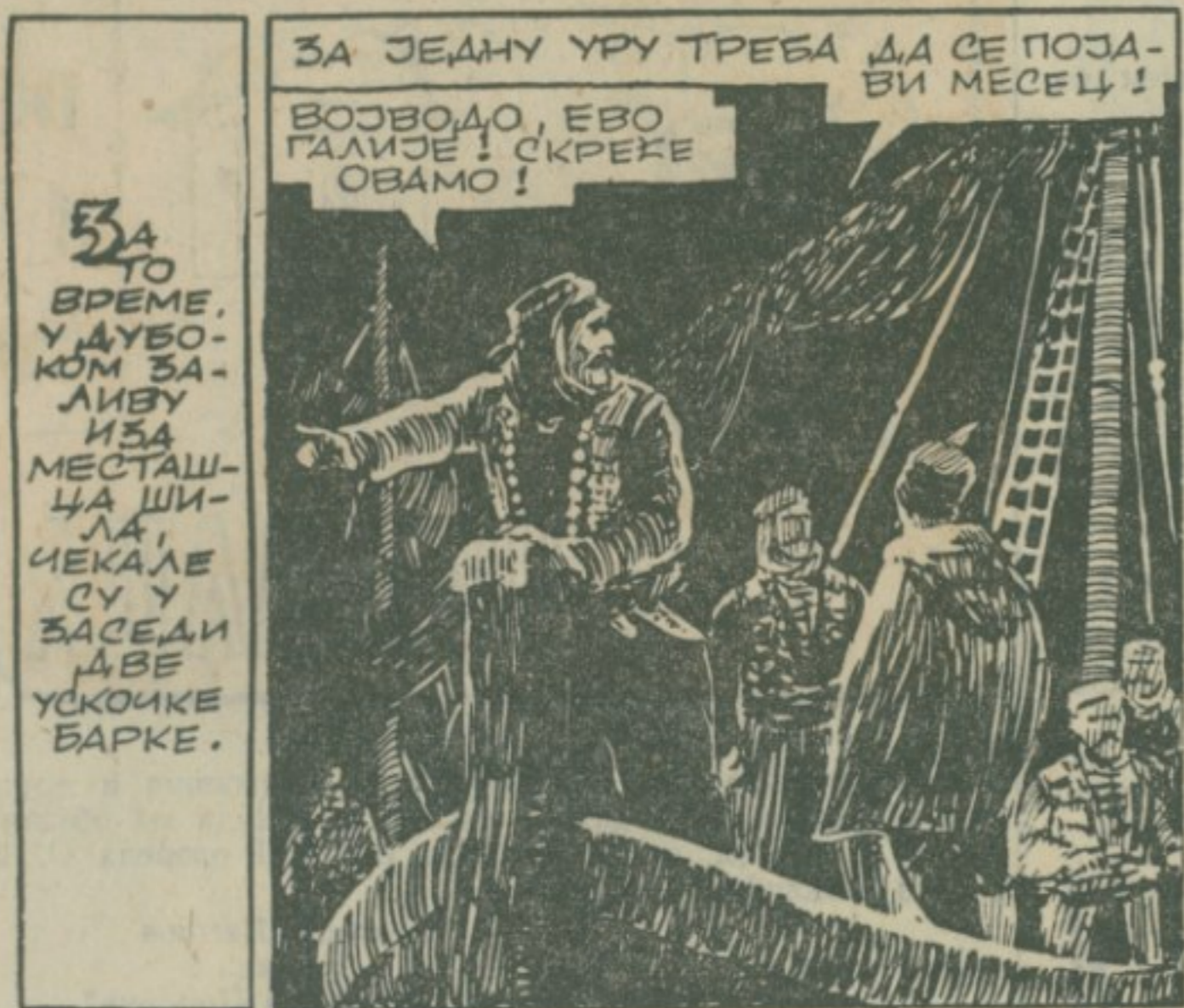

РОДЕН: ГРАЂАНИ КАЛЕА

ЧУВАЈ СЕ СЕЊСКЕ РУКЕ

ПО РОМАНУ А. ШЕНОЕ
ЦРТАЊ. ЛОБАЧЕВ

ЗА ЈЕДНУ УРУ ТРЕБА ДА СЕ ПОЈАВИ МЕСЕЦ!
ВОЈВОДО, ЕВО ГАЛИЈЕ! СКРЕКЕ ОВАМО!

ЗА ТО ВРЕМЕ, У ДУБОКОМ ЗАЛИВУ ИЗА МЕСТАШЦА ШИЛА, ЧЕКАЛЕ СУ У ЗАСЕДИ ДВЕ УСКОКЕ БАРКЕ.

МЛЕТАЧКА ГАЛИЈА КОЈА ЈЕ ДУБОКО ГАЗИЛА, МОРАЛА ЈЕ ПРОКИ ПОРЕД САМОГ ЗАЛИВА...

ДВЕ БАРКЕ СУ НАПАЛЕ У ИСТОМ ТРЕНУТКУ. ЈАКИМ КЛУНОВИМА РАЗБИШЕ ДУГАЧКА ВЕСЛА ГАЛИЈЕ...

БУНОВНА МЛЕТАЧКА ПОСАДА НИЈЕ МОГЛА ОДОЛЕТИ НАЛЕТУ УСКОКА.

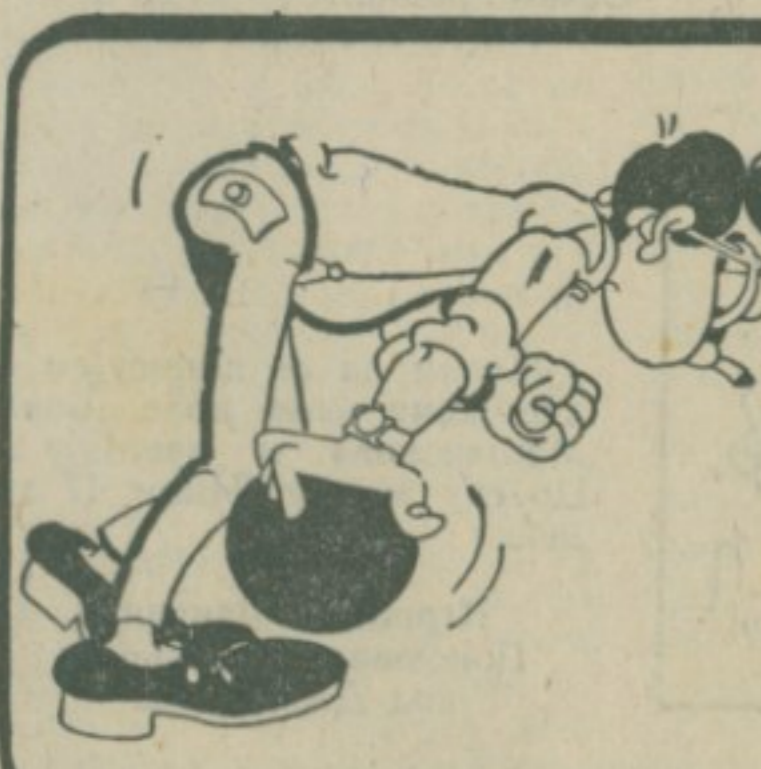

ОСЛОБОДИТЕ ГАЛИЈАШЕ! КО ОД НИХ УКЕЛИ, МОЖЕ СА НАМА! ОСТАЛИ НЕКА ПРЕУЗМУ ОВАК БРОД И НЕКА РАДЕ ШТА ЗНАЈУ!

КАДА СЕ МЕСЕЦ ПОЈАВИ НАД КАПЕЛОМ, ТЕК НЕКОЛИКО ОДЛОМАКА ВЕСЛА ГОВОРИЛО ЈЕ О ТОМЕ ШТА СЕ У ТЕСНАЈУ БИЛО...

СПОРТ

КУГЛАЊЕ

СТАРИ ПЕРСИЈСКИ СПОРТ

Не ретко кад се говори о куглању чује се: „Па то је дечија забава!“ А они који тако мисле нису у праву. Куглање је врло распрострањена грана спорта и има своје светске, европске и друге шампионате.

Још су стари Египћани налазили задовољство у обарању дрвених фигура куглама. Касније је куглање постало омиљена забава свештених лица. Међутим, у феудално доба оно је било забрањено. За време такмичења окупљало се превише света, а то је сматрано као опасно.

Почетком нашег столећа куглање се поново вратило породици спортова, а 1952. године основан је и Међународни куглашки савез (ФИК).

Данас постоји више врста куглања у зависности од материјала од којег се граде стаје за куглање. Најчешће су асфалтне а у Италији се, на пример, игра на цементним површинама са гуменим куглама.

Спортско куглање захтева добру физичку кондицију. Ако играч за време такмичења има 200 бацања, он просечно изгуби око 1 кг тежине. Па

ипак, године нису сметња за куглање. Тако у Немачкој Демократској Републици постоји огроман број куглаша. Најстарији међу њима, Макс Штраус, напунио је ове године 89 година! Стари Макс, члан клуба из Наумбурга, посветио је свом омиљеном спорту 65 година. То се зове стај! Сада је норма ветерана 100 бацања недељно на „асфалту“. Рекорд спортске дуговечности припада ветеранима клуба „Хеми Вајсцасер Ост“. Екипа броји 8 играча. Просечна старост — 74,9 године!

Популарност куглања у НДР расте необично брзо. Израчунато је да се у републици оснива по једно куглашко борилиште сваког дана! У Дрезденском округу у последњим годинама саграђена су 32 покривена борилишта, од тога 12 само у 1967. години. У НДР налази се око 10 хиљада разних борилишта, а многобројна су аутоматизована — специјалан уређај сам поставља оборене чуњеве.

Никад није касно почети са куглањем. Чехословакиња Власта Синдлерова почела је да се бави овим спортом кад је имала 36 година. Упоран тре

нинг донео је резултате. 1962. године Власта је постала светска првакиња. Некада познати мађарски фудбалер Сабо из „Сегеда“ када је завршио каријеру ступио је међу куглаше истог клуба. И није појало. На светском првенству 1962. године у Братислави полео се на највишу степену победничког постоља. Прошле године, светски првак је постао двадесетогодишњи А. Шмидт из НДР. Уопште успеси НДР у куглању су веома значајни — 8 титула светских шампиона, једна Европског шампиона и четири победе у Европском купу. Није случајно да је председник Куглашког савеза НДР већ по четврти пут изабран за потпредседника ФИК-е. Према подацима овог међународног Савеза који окупља 37 земаља у свету има више од 8 милиона регистрованих куглаша.

Куглање се „докотрљало“ и до Јапана. Тамо је недавно саграђено највеће борилиште на свету — са 120 бацалишта!

нажни пеливани исто су толико популарни у Ирану колико, рецимо, бери у Пољској или фудбалери у Бразилу. Многи од њих постали су одлични дизајнери терета и рвачи слободним стилу. Да би сазнали одакле у овој земљи толико снажних људи потребно је посетити њену престоницу Техеран.

У авенији Парк Шомали главној улици Техерана налази се њихов главни клуб. Гурните масивна, гвозђем окувана врата и нашили сте се у онај сали. Прозори шкрто пропуштају дневну светлост.

На средини сале налази се плитак базен, али без воде. Наокло неколико редова купа. У салу улази трчени група босоногих мушкараца у кратким панталонама. Они ускачу у „базен“ — арену за вежбе, додирују руком под, а затим ритуалним покретом додирују дланом уста и чело.

Певач-моршед — заузима почасно место звано сардам. Он узима у руке пласнати бубањ и тишина је нарушена звонима источњачке мелодије. Моршед почиње отегнуто да пева.

Тренинг је почео. То наравно није онај спорт на који смо ми навикли, бавећи се спортом пеливани се придржавају старих националних традиција.

У древној Персији био је широко распрострањен култ снажних људи. Звање „пеливан“ стицало се само у борби. Сваки пеливан имао је своје ученике. Свака таква спортска школа претварала се за време рата у добру увежбану-ратну дружину.

... За то време уводна це-

ремонија је завршена. Сви прелазе на вежбе. Разголићени до појаса мушкарци узимају у руке по два дрвена буздована. Сваки изабира буздован који одговара његовим физичким могућностима. Њихова тежина се обично креће од 10 до 35 кг. Опет се чује бубањ и опет моршед почиње своју песму без краја. Овога пута то је одломак из једне старе витешке баладе.

Људи подижу буздоване и ритмично их окрећу око рамена. Темпо покрета расте. Они су се већ навикли на полу-мрак. И сада се у сали јасно виде људи најразличитијих година старости и телесне грађе. Тренинг се одвија даље. Моршед најављује следећу вежбу. Сви лежу на леђа,

подижу тегове од неколико килограма и бацају их у ваздух као да су дечије играчке.

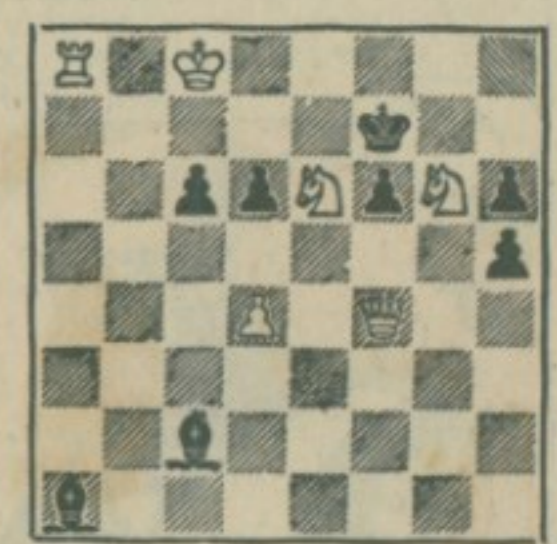
На ред долази вежба са челичним луком. Није тако лако натегнути тетиву. Одзива арија моршеда, хор га сложено прати. „Треба много вежбати да би постао јак и да би добро служио отаџбини.“

На Блиском истоку а и у неким нашим крајевима који су били под Турцима, нарочито у Македонији, Босни, Космету, реч пеливан (од персијског пехливан) има вишеструко значење. Првенствено она се употребљава за човека који хода на ужету, затим за рваче, а онда уопште за људе који нешто „представљају“, „изводе“ пред окупљеним светом.

сасвим тих, али је зато „аљехиновски“. Пронађите га!
бели: Кп8, Дф4, Сг6 и г6, Пд4 (6)
црни: КФ7, Ла1 и ц2, Пц6, д6, ф6, х6, х5 (8)

АЉЕХИНОВ ПРОБЛЕМ

Овај јединствени шаховски проблем саставио је генијални Аљехин док је био још сасвим млад. Да буде занимљиви је идеја је рођена у једном тренутку, па је Аљехин без помоћи шаховске табле извршио „распоред“ фигура и кад је све било готово забележио проблем — у коме бели даје мат у три потеза — и решење. И овде је први потез

НА СВОЈ НАЧИН

Концерт пијанисте Хенри Сафарда у Паризу најављен је рекламним плакатама. На њима је пијаниста дао да се налепе цедуљице на којима је писало „Да би са своје стране допринео акцији за снижење цена, све комаде на овом концерту свираћу један тон ниже“.

ГАЛАМА КАО У МОРУ

Доктор Спирс из при родњачког музеја у Њу јорку сматра да је израз „тишина као у мору“ погрешан. Напротив — каже он — бука у мору одговара оној која влада у канцеларији у којој више службеника куца истовремено на машини, где се разговара на телефонима и непрекидно прича.

ДЕЦА ГОВОРЕ

У Америци је недавно објављена књига учитеља Била Адлера, који је у својој дугој пракси рада са децом млађег узраста имао прилике да чује необичне, неочекиване, а често и врло лепе одговоре. Али, ни питања нису баш увек обична.

скине своју бунду а медвед не може?

— Зато што он лако нађе дугмад на својој бунди док су дугмад на медвеђој бунди тако добро сакривена да их он не може да нађе.

томе не добијем батине.

— На ком је каналу британска флота потукла шпанску непобедиву армаду?

— На петом (филм о овом догађају приказан је на петом каналу ТВ).

— Каква је разлика између детета и одраслог човека?

— Дете расте на оба краја а одрастао човек само у средини.

— Каква је разлика између електрике и муње?

— За електрику плаћамо, а муње добијамо бесплатно.

— Зашто човек може да

— О чему највише размишљаш кад си код куће?

— О томе како ћу што раније да клиснем из куће а што касније да се вратим а да при

WALT DISNEY'S ПОТЕРА ЗА ЗЛАТОМ

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље па вас молим да ми објавите адресу у вашем листу. Ученица сам VIII разреда О. Ш. „Жика Поповић“ у Лозници.

Славица Шагоња
Лозница
О. Ш. „Жика Поповић“

Имам 15 година и желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље и из иностранства. Мој хоби је прикупљање маркица од чоколаде.

Разика Винс
Гај — Ковин
Ул. Мише Стјепковића

Желим да се дописујем са младићима и девојкама из целе Југославије од 18 до 25 година. Молим сваког ко ми буде писао да ми пошаље своју фотографију, јер имам албум пријатељства. Ја ћу заузврат слати своју фотографију.

Ружа Аврамовић
Босански Шамац
Ул. Пере Босића бр. 70

Драга редакцијо,

Пошто сам редован читалац „Забавника“ желео бих да се дописујем са својим вршњацима који скупљају марке и разгледнице. Имам 14 година.

Славица Стојковић
Трстеник
Ново насеље бр. 61/1

Као стари читалац „Политикиног забавника“ молим вас да ми дате адресу дечака или девојчице из наше земље да се дописујемо на мађарском или на српскохрватском језику. Имам 13 година. Идем у VII разред основне школе у Бачком Градишту. Скупљам марке и разгледнице.

Ференц Хорти
Бачко Градиште — А. П. В.
Ул. А. Шантића 28

Желим да се дописујем са девојкама које воле Борђа Марјановића и навијају за Црвену звезду. Имам 17 година.

Перица Стојановић
Поповњак п. Стењевац
код Деспотовца

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Ученица сам VIII разреда осн. школе. Скупљам разгледнице, марке, фотографије глумца. Језик дописивања енглески и српскохрватски.

Мирјана Вандаровић
Ниш
Орловића Павла бр. 5

Обавештавамо све читаоце „Политикиног забавника“ да је клуб Борђа Марјановића добио нове просторије у Дому омладине. Састанци се одржавају сваке недеље. Сви заинтересовани могу се обратити на адресу: „Интернационални клуб Борђа Марјановића“, Дом омладине, Београд, Македонска 18 (или Моше Пијаде 1).

Волим познанства и дописивање. Језик српскохрватски и руски. Ученик сам средње школе у Новом Саду и имам 16 година. — И још нешто „Забавник“ је одличан, много сам научио од вас из научних рубрика.

Петар Ухларик
Беоцин
Омладинска бр. 28

Радо читам ваш лист па бих желела да преко њега стекнем пријатеље из целе Југославије. Имам 17 година. Скупљам маркице од чоколаде Језик дописивања српскохрватски а може и руски.

Живка Стојковић
Бешка
Ул. Мала Дунавска 3

Једном годишње у Вашингтону се приређује јавна свечаност: председник Сједињених Држава рукује се с поглавцима индијанских племена. Шкољацију фото-апарати, новинари се тискају да не би пропустили тренутак који, једном у години, подсећа становнике Америке да живе на земљи која је некад припадала Индијанцима. А сами Индијанци данас су страници на сопственој земљи. „Они живе у збијеним и прљавим насељима беднијим од најбеднијих ирландских гета — пише амерички часопис „Јунајтед Стејтс нус енд Ворлд рипорт“. Индијанци нису одустали од борбе за своја права. О једној епизоди из те борбе коју воде „последњи Мохиканци“ пише амерички часопис „Аргоси“. Чланак преносимо у скраћеном облику.

Овај рат почео је оног дана када су власти америчке државе Вашингтон нарушиле реч задану сто година раније и објавиле да се четири индијанска племена дишавају својих исконских права и да ода сада не могу ловити лососе у хладним рекама које се с Каскадских планина сливају у залив Пуџет-Саунд. Отада су се морала задовољити оскудним уловом лососа — а лосос је њихова главна храна и главни извор прихода — у границама малих резервата.

А реч је била дата пред Ноу, 1854. годину. Индијанци су се окупили око дома гувернера Ајзек Стивенс — Малог Белог Оца. После велике пијанке гувернер је изговорио заплитну језиком: „Оним индијанским племенима која живе на обалама река да увек буде дозвољено да лове рибу на уобичајеним местима све док Сунце излази, реке теку и трава расте“.

Али, време је противило и родила се уносна индустрија конзервирања риба. И на једном су се чули гласови: „дивљи“ Индијанци имају превелика права, стихијски риболов осиромашиле реке, уништиће рибу подмладак. Власти су стале на страну индустријалаца. Почела су хапшења, страсти су се све више распаљивале. Дошло је и до првих сукоба Индијанаца с представницима власти. Рат је био објављен.

...Три инспектора нечујно су се пробијали кроз густу шибару према реци одакле су допирали грени гласови Индијанаца. Инспектори су се задовољно осмехивали: најзад ће се за све осветити! Просту нису могли да верују да ће кроз неколико секунди ухватити Великог Лососа на месту преступа: незаконито ловљење рибе далеко изван граница резервата. Опрезно размичући грање провирили су из честара.

На обали су три Индијанца бацала мрежу с блиставим, локаним пловцима. Инспектори су искочили из заседе:

— Ухапшени сте!

Индијанци су се уплашено тргли. Потом је највиши међу њима истушио.

— Због чега, капетане? — запитао је. — Ја, Сатијакум, поглавица племена Пујалепа из државе Вашингтон, желим да знам због чега нас оптужујете.

— Ти и сам добро знаш, поглавице Сатијакум, Велики Лососе или како се већ све зовеш. Ловиш рибу мимо закона. Дозвољено ти је да ловиш како ти се и колико свиђа, можеш и да живиш по индијанским обичајима, али само у резервату... Извуците мрежу и конфискујте је као доказ кривце — обратио се старији инспектор својим сарадницима. — И нека ме ђаво однесе ако сваки од њих тројице не добије по пола године затвора.

ВЕЛИКИ ЛОСОС ОСВАЈА РАТНИ БРОД

Полицијаци су дограбили пловке. Мрежа је била сумњиво лака. Уместо тешке и густе најлонске мреже, из воде се појавио само један танак плетени канап. Затим је изронило и нешто масивно, слично моруни. Један од инспектора зграбио је рибу и подигао увис.

Био је то лосос. Уметнички изрезан од дрвета. А на њему великим црним словима било је написано.

Вратите наша права!

Поглавица није ликовоао због те победе: она је била сувише мала у тој борби за правду и праведност коју је он са својим људима водио!

Поглавица је схватио да је без подршке јавности његова борба против неправедног закон осуђена на неуспех. Али на страну племена Пујалепа ставио се познати филмски глумца Марлон Брандо. На „ратно саветовању“ било је договорено да Брандо и Велики Лосос пођу у илегални риболов и да о томе претходно обавесте новинаре и репортере телевизије.

Следећег јутра, не кријући се, Брандо и Велики Лосос кренули су поглавичиним каноном „Бунтовник“ низ реку Пујалепа. Са обале, скривени из шипраја, пратили су их инспектори и њихови помоћници. Било их је више од стотине. Поглавица је веслао а Брандо бацао мреже. После пола миље стали су да извлаче мреже. Ништа. Само неколико трулих гранича.

Поглавица је погледао Брандоа. „Кад би се макар једна рибица уловила. Ако ни

једну не уловимо, изгубили смо. Исмејаће нас“.

Остало је још неколико метара мреже. И тада су угледали... две штуче, свака од по три килограма. „Бунтовник“ је додирнуо обалу.

На сцену су сад ступили чувари закона.

— Ухапшени сте. Ти, Сатијакуме, и ви, мистер Брандо. Поглавицу и Марлона Брандоа одмах су одвели у затвор. Али, суђење није одржано. Чак је и тужба против њих била повучена: власти нису желеле да тај догађај добије нежељени публицитет.

Још смелије од овог подухвата било је заузимање ратног брода „Мисури“, оног истог брода на којем је после другог светског рата потписан акт о капитулацији Јапана. Брод је већ давно претворен у пловачи музеј. Свакодневно његовом палубом прођу стотине туриста који са страхопоштовањем разгледају огромне топове.

Једног дана се поглавица Велики Лосос са још два Индијанца упутио својим каноном према броду. Његово једино оружје била је традици онална секира.

С ратничким покликом Индијанци су се узвекерали на палубу.

— У име племена Пујалепа и федерације индијанских племена објављујем заузимање ратног брода „Мисури“ — узвикнуо је поглавица.

Туристи су заплескали. Вероватно су мислили да и то освајање брода спада у програм посете пловачем музеју.

Уздигнутих глава Индијанци су поздравили туристе, вратили се у свој чамац и запловили према обали. Марлон Брандо се постарио да и овај „инцидент“ стигне на странице дневних листова.

„Настојим да своје народу вратим оно што му по праву припада — изјавио је поглавица после заузимања „Мисурија“. — Ја не желим да укаљам част ове земље која је и моја. Само хоћу да скренем пажњу осталим грађанима Америке на наше постојање“.

Нешто касније поглавица се обратио адвокатима. И они су испитујући оправданост индијанског захтева за слободно рибарење дошли до запањујућег открића: према архивским документима град Такома, који има око 150 хиљада становника, припада те риторички резервату плема на Пујалепа.

Сутрадан на свим ауто-страдама што воде у град, ратници поглавице Велики Лосос, наоружани луковима и томахама, заузели су стратегијске положаје. Свим аутомобилистима који су ишли према граду они су уручили по један мали плакат на којем је писало:

„Ступате на територију Пујалепа. Овај документ вам даје право на слободан пролаз. Не бојте се белих које на свом путу можете срести, мада су они дошљаци и узурпатори.“

Путујте с миром. Ово је америчка земља. Власници Такоме, плема Индијанаца Пујалепа.“

Одједном — 11 грешака

У Есену, у Западној Немачкој, један аутомобилиста одједном је прекршио једанаест саобраћајних прописа: није имао возачку дозволу, за аутомобил за који га је волао затекао полицајац није била плаћена „ни пореза, ни осигурање, осим тога кола су носила лажну ознаку.“

Осим ова четири прекршаја огрешно се о још седам параграфа у вези са прописима улочног саобраћаја. Суд га је осудио на месец дана затвора и 50 марка новчане казне.

То се зове уштеда

Општински савет шкотског града Фолкирка недавно је на једној својој седници размотрио повећање цене аутобуских карата у градском саобраћају — за један пени. За такав предлог гласао је само неки Џон Макфалтон, иначе познат као велика шкртица. На опште чуђење осталих чланова савета Макфалтон је рекао:

— Пошто идем пешкице на посао, сваког дана уштедим два пенија. Повећањем цене аутобуских карата аутобуски каратисти износ би се попео на три пенија. А то је, морате признати, лепа сума!

Златне бубамаре

У Калифорнији многи људи зарађују скупљајући бубамаре. Годишње се око две милијарде ових симпатичних буба наранџасте боје са црним тачкицама шаље у све делове Америке где оне уништавају биљне ваши и друге биљне штеточине.

ПРАВНИ УГОВОР ЗА ПОДШИШИВАЊЕ

Поново сам посетио пријатеља судију. Чуо сам да ће доћи и његов сусед о коме сам вам писао, па сам хтео да чујем наставак разговора.

Затекао сам судију у ишчекивању. Стекао сам утисак да и њега забавља овај разговор. Ускоро појавио се и сусед. Снажно је стиснуо судијину руку и одмах почео:

— Нестрпљиво очекујем ваш одговор... Рекли сте да се ја свакодневно бавим правним пословима... Е лепо, објасните ви мени каквим се то правним пословима бавим и откуд ви знате да се ја таквим пословима бавим... — Знам захваљујући својој струци осмехнуо се судија. — Скинуо је наочари и почео пажљиво да брише стакла, шеретски посматрајући суседа.

— Ваш став показује ми да сте спремили неку „пакету“... Да чујем.

— А не! Немам у виду никакву „пакету“. Лепо сте подшишани... — Данас сам свратио код берберина... Али каква је то шала! Озбиљно вас питам а ви мени о шишању... — Сасвим је то озбиљно питање и у вези је са одговором који очекујете... — ?

— Зашто сте закаснили за састанак? — Тркнуо сам до Вождовца да обихем ташту. Не осећа се добро, вероватно, због ове нагле промене времена. Рачунао сам да ћу стићи на време, али овај наш градски саобраћај... — Задржали су вас, дакле. Правни послови. Зар не? — Да, да. Склапао сам уговоре — одговори сусед иронично.

— Управо сте то и радили... — Ви сте непрестано шалите... Уговори су посао вас правника. Ја знам шта је правично, а шта је по праву... Нисам баш у то сигуран.

— Не, не. Говорим озбиљно. Ви сте се заиста бавили правним пословима и то склапањем уговора. Тврдим да сте закључили бар два уговора у току данашњег дана... — Доста је шале! Да се кладимо да нисам, па нека плати онај ко изгуби.

— Не прихватам опкладу... — Не смеће... Нисте сигурни... — Потпуно сам сигуран, због тога и не прихватам опкладу... Два лица могу се опкладити кад је и за једно и друго лице неизвесно оно о чему се кладе... — Свеједно. Пристајем да ме тужите ако будете у праву. Ви сте судија. Неће вам бити потребан адвокат... — Обавеза из опкладе је неутужива? — Како то?

— О томе ћемо други пут... Да се вратимо на ваше уговоре... Данас сте би-

ли код берберина. Закључили сте уговор. Потом сте се возили возилом градског саобраћаја. Закључили сте и том приликом уговор... — Да, да. Дошао сам код берберина кога сам затекао за писањем столом. Поред њега за мањим столом седи дактилографкиња, којој диктира уговоре. У реду чекају муштерије да потпишу уговор, па пређу у праву берберницу да се шишају и брију... Е, није него! Кад би то тако било како то ви правници замишљате, занатлије би давно банкротирале, а не би остваривали приходе какве остварују... — Догађај се одиграо нешто друкчије... Ви сте ушли код берберина, који вас је упитао шта желите. Рекли сте да желите да се подшишате. Берберин је климнуо главом и одвео вас до столице, преврнуо јастук и понудио вас да седнете... Тражили сте од берберина да вас подшиша. То је била поштура. У берберници висе це-

ли код берберина. Закључили сте уговор. Потом сте се возили возилом градског саобраћаја. Закључили сте и том приликом уговор... — Да, да. Дошао сам код берберина кога сам затекао за писањем столом. Поред њега за мањим столом седи дактилографкиња, којој диктира уговоре. У реду чекају муштерије да потпишу уговор, па пређу у праву берберницу да се шишају и брију... Е, није него! Кад би то тако било како то ви правници замишљате, занатлије би давно банкротирале, а не би остваривали приходе какве остварују... — Догађај се одиграо нешто друкчије... Ви сте ушли код берберина, који вас је упитао шта желите. Рекли сте да желите да се подшишате. Берберин је климнуо главом и одвео вас до столице, преврнуо јастук и понудио вас да седнете... Тражили сте од берберина да вас подшиша. То је била поштура. У берберници висе це-

новник. Берберин вас је одвео до столице за шишање. Тако је прихватио вашу понуду: да изврши одређен посао за одређену цену. Тако сте закључили уговор о делу... После тога сте закључили уговор о превозу... — Са кондуктером градског саобраћаја? Са њим нисам ниједну реч проговорио... Пружио сам му новац и примио карту... — Купили сте карту за превоз што значи: закључили сте уговор са Градским саобраћајним предузећем да вас превозе на одређено растојање по одређеној цени... Уговор је савласан странака о битним састојцима уговора. Сагласност може се дати писмено, усмено, изричито.

— Ваљда не и прећутно? — Тачно! Уговор се може закључити и прећутно, такозваним конклюдентним радњама... Али о томе ћемо говорити кад се идући пут сретнемо. Сада сте схватили да и ви ико нисте правник — склапате правне послове.

ДУГ НОС ДОНЕО СРЕЋУ

Бележник Виљем Нилер у Лондону по ко зна који пут је узео да прегледа папире Харолда Спенсера. Известни Карол Спенсер умро је пре две године и своје велико имање завештао свом нећаку Харолду, који је тек што је изишао из школе побегао у Америку и тамо му се изгубио сваки траг. Бележник је још једном пажљиво загледао слику — симпатичан лик младина кварило је нешто — претерано велик нос. Са удахом Нилер врати досије у ормар.

У том се на улици зачу граја. Пролазила је поворка циркуса који је дан раније стигао у град. На челу је корачао на штудала човек са великим носом,

који никако није могао бити лажан... Неколико минута касније Харолд Спенсер је сазнао да је богат човек.

БИК КОЈИ СЕДИ

ТРАГОВИ КОПИТА... ТРАВА ЈЕ УГАЂЕНА... НА ДОБРОМ СМО ПУТУ!

ЛОГОР БИКА КОЈИ СЕДИ?
НЕ! ТУ СУ ЛОГОРОВАЛИ ЊЕГОВИ ИЗБИЈАЦИ... ПОСЛАО ИХ ЈЕ ДА ГА МИ НЕ БИСМО ИЗМЕНАДИЛИ!

ПО БРАУНОВОМ НАРЕЂЕЊУ, ВОЈНИЦИ СУ ПОШЛИ ТРАГОМ КОЈИ СУ ОСТАВИЛИ КОЊИ И СТИГЛИ ДО МАЛОГ ЛОГОРА...

УХВАЂЕНИ НА ПРЕПАД, ИНДИЈАНЦИ НИСУ УСПЕЛИ НИЈЕДНУ СТРЕЛУ ДА ОДАПНУ...

БРАУН ЈЕ ТРИЈУМФОВАО. ИНДИЈАНЦИ НИСУ ИЗДРЖАЛИ МУЦЕЊЕ И ПРИСТАЛИ СУ ДА ПОКАЖУ БРАУНУ У КОМ СЕ ПРАВЦУ ПОВУКАО БИК КОЈИ СЕДИ...

КАД ЛИКВИДИРАМО ЊИХОВЕ ПОГЛАВИЦЕ, ИНДИЈАНЦИ ЋЕ ПОСТАТИ МЕКИ КАО ПАМУК!

Последња жеља

„Мирне савести смем да тврдим да сам за живота уредно и поштено плаћао порезу“ — пише у тестаменту Френка Вилсона који је недавно преминуо у Лондону. „Желим да ми се за то ода признање на надгробном споменику“. Жеља му је испуњена. На споменику пише: „Овде почива у миру Френк Вилсон — никада се није замерио богу ни пореској управи“.

Брзина

„Ако желите да купите кућу удаљену свега један час путовања од Париза, обратите се нашој фирми“. Оглас ове садржине стално објављује једна енглеска грађевинска фирма која подиже куће за становање у близини лондонског аеродрома. И заиста, авионом се одатле до Париза путује свега један сат.

Мини-вештица

„Ја, Алекс Сандерс, краљ чаробњака и вештица Енглеске, Шкотске и Ирске, за коњити и једини наследник друида, господар нечастивих сила, узимам тебе, вештицу Мексин Морис, за жену. Од сада си ти краљица вештица и чаробњака Енглеске, Шкотске.“

Велики маг — Пол Книг — свакико је мачем, „озаконичи“ тиме необичну церемонију. То није била сцена из неког позоришног комада нити се свечаност одвијала у средњем веку. Посматрачи као и „војници нечастивих сила“ били су одевени у тесне фармерке и мини-сукње. А изнад њихових глава летели су реактивни авиони. Било је то у Енглеској, у 1967. години.

Гвоздена девојка

Све чешће се дешава да мода лансира нешто што у обичном животу уопште не може бити примењено. Таква је и пример приказан на нашој слици. Млада Францускиња приказује модел из зимске колекције једне модне куће у Паризу назван „Гвоздена девојка“. Веома је занимљив иако сумњаво да ће неко женско биће одлучити да га науче на себе. Уосталом, ко зна?

СОМОТ И ВУНА

Долазе хладни дани па маме већ треба да се побрину за топлу одећу својих девојчица. Да бисмо им помогли у избору, препоручујемо им ова два љупка модела.

Одраслијој девојчици намењен је први модел: хаљиница од ребрастог сомота наранџасте боје, без рукава, испод које се носи вунена маринскоплава блузица. Велики џеп на „песцу“ је оригиналан детаљ који ће се допасти девој-

чицама. Јер, зашто би џеп морао увек да буде на уобичајеном месту! Вунене чарапе наранџасте боје немојте никако изоставити, јер би чарапе у некој другој боји нарушиле складност овог комплекта.

Други модел је за мање девојчице: маринскоплава вунена хаљиница чији су рукави и „рол“ оковратник исплетени у пруге (жуте, маринскоплаве и црвене). „Хула-хоп“ чарапе и капцица такође су пругасти.

ДОБАР ЛЕК

У „Писменим читалаца“ у француском листу „Фигаро“ дат је овакав савет: „Ако ваш најближи сусед касно увече пусти свој телевизор или радио-апарат на сав глас, пробудите га преко телефона у три часа у зору и захвалите му што вам је пружио прилику да заједно с њим слушате емисију. Поступите ли овако, видећете да ће убудуће умањити звук толико да га само он у својој соби чује.“

СУПРОТАН ЕФЕКАТ

Алдо Паро пролазио је улицима Милана носећи рекламу једне оптичарске фирме. Није могао да види пут испред себе, упао је у непокривен отвор канализације и сломио ногу. Реклама је представљала људску фигуру од картона са наочарима и на њој је писало: „Да боље видите учините што и ја“.

ОД СРЕДЕ, 15. XI 67.

ВЕЛИКИ ПОКЛОН ЧИТАОЦИМА

tempo
NEDELJNI ILLUSTRIRANI SPORTSKI LIST - BROJ 90 - 15. XI 1967 - CENA 1 N DIN.

ИЛУСТРОВАНИ СПОРТСКИ ЛИСТ

У БОЈИ

Учтиви порезници

Шестогодишња Гвин Дејвис у месту Дерби, у Енглеској, добила је од пореске управе формулар за пријаву пореза. Мајка је мислила да је посреди грешка, али кад је стигла и опомена девојчица је испунила пријаву свог прихода: 6 пенија недељно за џепарац. После тога пореска управа извинила се писмено шестогодишњој девојчици.

Пробирач

У једну од полицијских станица у Паризу приведен је 72-годишњи клошар Жил Матије. Том приликом сазнало се да се стари скићница последњи пут окупао још кад је био одојче. „Зар нисте никад пожелели да се бућнете у воду? — упитао га је чиновник који га је саслушавао. — Нисам — одговорио је клошар. — За купање у базену немам новца а Сена ми је сувише прљава.“

Шта су говорили о Венери...

Око свог традиционалног округлог стола уредништво совјетског часописа „Недеља“ окупило је познате научнике, астрономе и писце свих епоха чији су радови о Венери познати читавој планети Земље. Свакоме од њих постављено је само једно питање: „Шта ви кажете о Венери?“

Мислите ли на јутарњу звезду Луцифер? — одговорио је питањем старогрчки научник чије нам је име остало непознато. — Извините, о високопоштовани, — супротставно му се један други антички астроном чије је име такође непознато потомцима. — Нас питају о Весперу, вечерњој звезди...

Међу прецима заподела се распра у коју су се умешали стари Египћани. Јутарњу звезду они су називали Тјомутутири а вечерњу Оцајти.

— Колеге се без разлога препиру — мирно је приметио Питагора. — Ја сам утврдио да су Луцифер и Веспер једна те иста звезда.

— Хеспер, најлепша од свих небеских звезда! — сачуно је издекламовао Хомер. — У септембру 1610. године — с поносом се присећао Галилео Галилеј — ја сам на латинском написао следећу

реченицу: „Мајка љубави поддржава облике Цинтије“. Тако сам ја шифровао своје откриће Венериних мена. То ће вам свима постати јасно ако додам да је Цинтија — Месец.

— Дуго сам размишљао да ли се вода са Венере може и сме употребити за крштавање деце а њено вино за причешће — тмурно је изговорио средњовековни свештеник Кирхер. — Међутим, недостатак тачних астрономских знања не дозвољава ми да решим ово питање тако важно за моју професију.

— А мене је дуго занимало да ли музички инструменти на Венери имају сличности с нашим харфама и флаутама. Вршио сам експерименте али никаквих резултата нисам добио — с жалашћу је казао научник Христијан Хугенијус проналазач часовника с клатном.

— Колега Хугенијус се, и поред свег мог поштовања према њему, није занимао тим проблемом. Мада... за свирање на музичким инструментима такође је потребна одговарајућа атмосфера. Колега Хугенијус може бити задовољан: ја сам утврдио да је Венера окружена знатном ваздушном атмосфером таквом (ако не и већом) каквом је обавијена и наша Земљина кугла — изразио је своје мишљење Михаел Ломоносов.

— Не треба сумњати у то да се Венера врти око своје осе — додао је астроном Вилијам Хершел.

— Венеру су сматрали мојом срећном звездом — самозадовољно је приметио Наполеон Бонапарта.

— Дозволите ми — умешао се у разговор астроном Грутхуизен — ја сам у два маха, 1759. и 1806. године, запазио и испитивао пењаству светлости Венере. За то време протекло је 76 венеријанских година. Претпоставимо да је неки (венеријански, разумете се) Александар Велики или Наполеон створио тамо велико царство. Ако допустимо да обичан животињски век становника Венере износи 130 венеријанских година, што износи 80 земаљских, владавина господара Венере могла би да траје 76 венеријанских година. Према томе, појава сиве светлости коју сам запазио била је резултат опште празничке илуминације у част ступања на престо новог господара планете.

Размисливши мало, Грутхуизен је наставио:

— А можда су то становници Венере уништавали ватром велике комплексе дугле да би добили ново зиратно земљиште. На тај начин била је спречена велика сеоба народа и могући ратови, јер су уклоњени разлози и за једно и за друго.

— Чудно да нико од учесника нашег округлог стола не повезује с астрономском и

морално-етичку тему — раширио је руке песник Џон Милтон. — А, међутим, још у „Изгубљеном рају“ ја сам створио закључак: нагиб Земљине осе последица је човековог источног греха а како је нагиб Венерине осе још већи то је и источни грех Адама и Еве са ове планете морао да буде још тежи!

— То је необично — доброћудно се осмехнуо астроном Камил Фламарион. — Као последица великог нагиба Венерине осе јавља се необичан распоред климатских појасова: тако се жарки појас тамо

простира до самих поларних области и, обрнуто, поларне области непосредно се додирују с тропским. Према томе, умерених ширина на Венери уопште нема. Може се претпоставити колики је контраст између поларних зимских хладноћа и врелих летњих жега... Могућно је да на површини Венере, као и на површини Земље, има ваздуха и воде. На основу проведених астрономских осматрања могу се створити следећи закључци: Венера се својом величином, обимом и густином мало у чему разликује од

Земљине лопте. Венера је ближа Сунцу и има гушћу и протину атмосферу... На основу тога може се допустити претпоставка да Венера може имати свој биљни и животињски свет и да је насељена човеколиким бићима...

Ево шта су говорили и писали о Венери током многих векова озбиљни људи ослањајући се на своја размишљања, посматрања, нагађања и прорачуне. А ево и мишљења саме планете која је недавно привукла пажњу читавог човечанства. Дакле...

...И ШТА ОНА КАЖЕ О СЕБИ

(Интервју са Венером вођен 18. октобра 1967. године)

— Како се осећате, уважена сусетко?

— Хаваа, доста добро. Мало температуре. Од 40 до 200 степени по вашем Целзијусу.

— Притисак вам, надамо се, није повишен?

— Не могу да се потужим. Од једне до петнаест атмосфера. Управо су ми га измерили.

— А ваздух?

— По мом мишљењу чист, прозрачан и свеж: готово се у потпуности састоји од угљенмоноксида.

— Како се сналазите без кисеоника?

— Нисам баш сасвим без њега. Кисеоник и водена пара чине око један и по проценат моје амосфере.

— А зар азота уопште нема?

— Значајнији трагови досад нису откривени. Али, ко зна?

— Како сте дочекали своју имењакину, совјетску аутоматску станицу „Венеру-4“? — Венеријанском гостоп-

— Приземљила? Па ви нисте Земља!

— Мени се свиња та реч. А затим, зар намеравате да је сваког пута мењате? Онда ће ваше сонде, станице и космички бродови морати у будућности да се пријупитеризирају, примеркурирају, приплутонирају. А шта ће даље бити? Приафакентаурирање? Часна реч, боље да увек говорите: „приземљити се! Ви на то имате право: ви сте први.

„Венера 4“ каже да је, приближујући вам се, регистровала одсуство магнетног поља и појасева радијације.

— Она зна шта говори.

— Али зато, ви као особа племенитог рода, имате круну. Је ли то тачно?

— Ма о чему ви то? Круна је мала, па још водонична.

— И последње: шта бисте желели да поручите читаоцима?

— Поручите им да је наше прво лично познанство било веома пријатно и корисно. Уверена сам да ће се наставити.

римљивошћу. Код мене је још у посети први совјетски барјачић. Ја и он заједно смо чекали станицу. Била је веома тачна: стигла је, како јој је било одређено, 18. октобра у 7 часова и 34 минута по московском времену. Моја имењакина се показала веома савесна и радознала: пре но што се приземљила она ме је сат и по у радијусу од 25 километара темељито протучила.

СЕДАМ ГОДИНА ГЛАДОВДЊА

Животиње хладне крви највећи су шампиони у гладовању. Размена материја у њиховом организму није тако бурна као код топлокрвних животиња: због тога за одређени период у телима мекушаца, инсеката, змија и риба сагори мање хране но у телима птица и сисара.

У зоолошком врту у Амстердаму живела је једна анаконда која је наједном, без икаквог спољашњег разлога, објавила штрајк глађу: престала је да једе мишеве, зечеве и друге зверчице које су јој давали као храну. Две пуне године змија ништа није узела у уста. А затим је, опет изненада и опет без икаквог видљивог разлога, навалила на храну и проживела још много година.

Корњаче, крокодили и октоподи такође могу месецима да опстану без хране. А

стенице често посте по шест месеци и више. Наравно, не по својој „жељи“ Њихове бебе, ларве стеница (насељивши се у кућама они наносе људима ништа мање непријатности но одрасле стенице) у стању су, када су на то принуђене, да држе најстрожу односно потпуну дијету и по годину и по дана.

Актиније не личе на стенице али такође могу веома дуго да гладују: годину, две, па и три. Од таквог живота оне страховито омршају: тежина им спадне на једну десетину од нормалне. Али, довољно је пружити им храну па да се брзо опораве. Када је актинија при апетиту — а то је после сваког принудног гладовања — она гута све што се нађе пред њом, па чак и несварљиве предмете. Једна изгладнела актинија прогута

ку. Шкољка јој се заглавила у желуцу, и то попреко, и буквално је преградила на две половине: горњу и доњу. У доњи део храна није стизала. Научници су мислили да ће актинија угинути. Али, она је нашла излаз: при самом свом дну, нешто изнад места на којем је овај морски „цветић“ приљубљен уз камен, створила су се нова, безуба уста — једноставан отвор у боку актиније. Око њега су израсли пипци и актинија је постала „власница“ два желуца и двоја уста.

У прождрљивости се ипак ретко ко може мерити са крпељима. Они сишу крв разних животиња и то у огромним количинама. Псећи крпељ после обилног обеда тежи је 223 пута но кад је гладан. После тако обилног обеда крпељи могу годинама да посте. Да би проверили колико они инсекти могу да опстану без хране, научници су одрезали крпељима све сисалке без којих они не могу да се хране. Оперисани крпељи живели су у лабораторији годину дана, две, три, четири... Све су и заборавили на њих. Научници су се већ уморали од чекања. А крпељи нису угинули ни пете, ни шесте, ни седме године.

Тако су људи натерали ове мале сроднике паукова да поставе светски рекорд у гладовању.

ФИЈАКЕРИ У МОДИ

Стари добри фијакер поново је у моди. У Лондону је отворена школа за обуку војача фијакера. Дозвола се стиче после 26 часова учења. Коцијаш (из задовољства) не

САВРЕМЕНИ ДИОГЕНИ

Једна пивара у Прагу продала је некој гостионици на периферији Прага 20 великих буради од по 70 хектолитара. Гостионичар се одмах снашао и од буради направио праву атракцију за туристе: у сваком бурету налазе се по два кревета за оне који желе могу да се одморе и преноће. Уведено је и електрично осветљење.

мора да купи фијакер, може да га изнајми. За обуку су узета кола која су пре 150 година обављала поштанску службу између енглеских градова Лидса и Бирмингема.

ОПВОРИ ОЧИ

ИЗГУБЉЕНА ОПКЛАДА

Дрвосеча на нашој слици опкладно се са својим друговима да ће за најкраће време оборити ово дрво. Међутим, у жељи да што пре постигне победу, незгодно је замахнуо секиром и уместо дрвета — сечиво му се одвојило од држаље. То га је

много ожалостило: уместо да добије опкладу, покварно је свој алат. Његови другови притекли су му у помоћ и секира је зачас била поправљена. Са своје стране наш илустратор желео је да га орасположи и за успомену је направио ова два цртежа.

Један за њега а други за његове пријатеље. При том је, иако је желео два иста цртежа онако у журби направио седам ситних разлика између њих. Потражи их.

Одговор:

1. На цртежу б сечиво секире које је одскочило мало је даље од

црквеног торња; 2. дрвосеча нема прстен на руци; 3. један иверак је пао даље од стабла; 4. на огради има 9 редова жице; 5. часовник на цркви показује друго време; 6. нема тачке над узвиком „зип“ и на крају десна ногавица на панталонама је нешто друкчија.

ЗАМЕНА

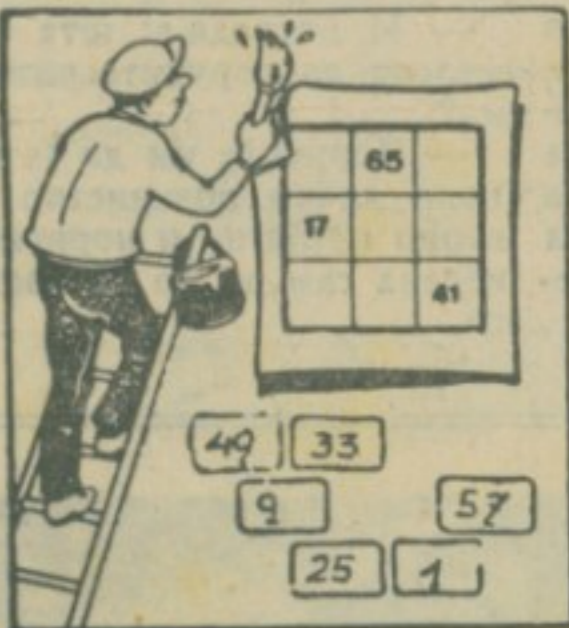
Не, овде се није умешао неки чаробњак са својим штапићем. Главе је заменио један сликар у тренутку доколице и шаљивог расположења. Можете ли да ова необична бића из

маште поново „склопите“ нормално?

Одговор:

Глава А на тело Б; глава В + 4, глава Г + 1, глава Д на тело Е; глава Е + 6, глава Ж + 7, глава З + 3.

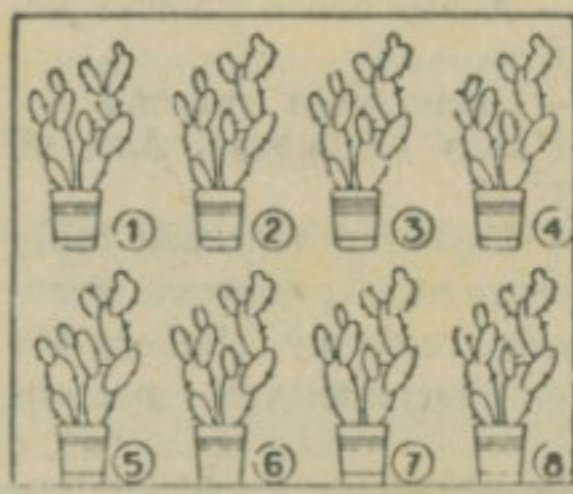
ЗА МАТЕМАТИЧАРЕ

У празна поља треба уписати бројеве који се налазе у доњем делу цртежа али тако да збир бројева у свим водоравним и усправним редовима као и по дијагоналама буде исти и да се састоји од две једнаке цифре.

Одговор:

25 + 65 + 9 = 99
17 + 33 + 49 = 99
57 + 1 + 41 = 99

Збирка кактуса

У прозору једне партерне куће крај које наш илу-

стратор идући на посао свакодневно пролази, налази се права изложба кактуса. Једног дана застао је и на брзину скицирао саксије с кактусима. На први поглед рекло би се да домаћинца нема баш много маште и да су све саксије са кактусима исте. Док их је скицирао илустратор је ипак запазио да су само две саксије с егзотичним бољњавим биљкама потпуно исте. Које?

Одговор:

Саксије број 2 и 8.

ЗАГОНЕТКЕ

— 1 —

Бело је, сир није; репато је, миш није; со лиже, во није.

— 2 —

Зелена кошара, црна говеда, гвозден кључ што отвара.

— 3 —

Зуба нема, руку нема, а опет уједа.

— 4 —

Коњ без главе, пут без траве.

Одговор:

1. Миса
2. Кључ
3. Ротва
4. Трава

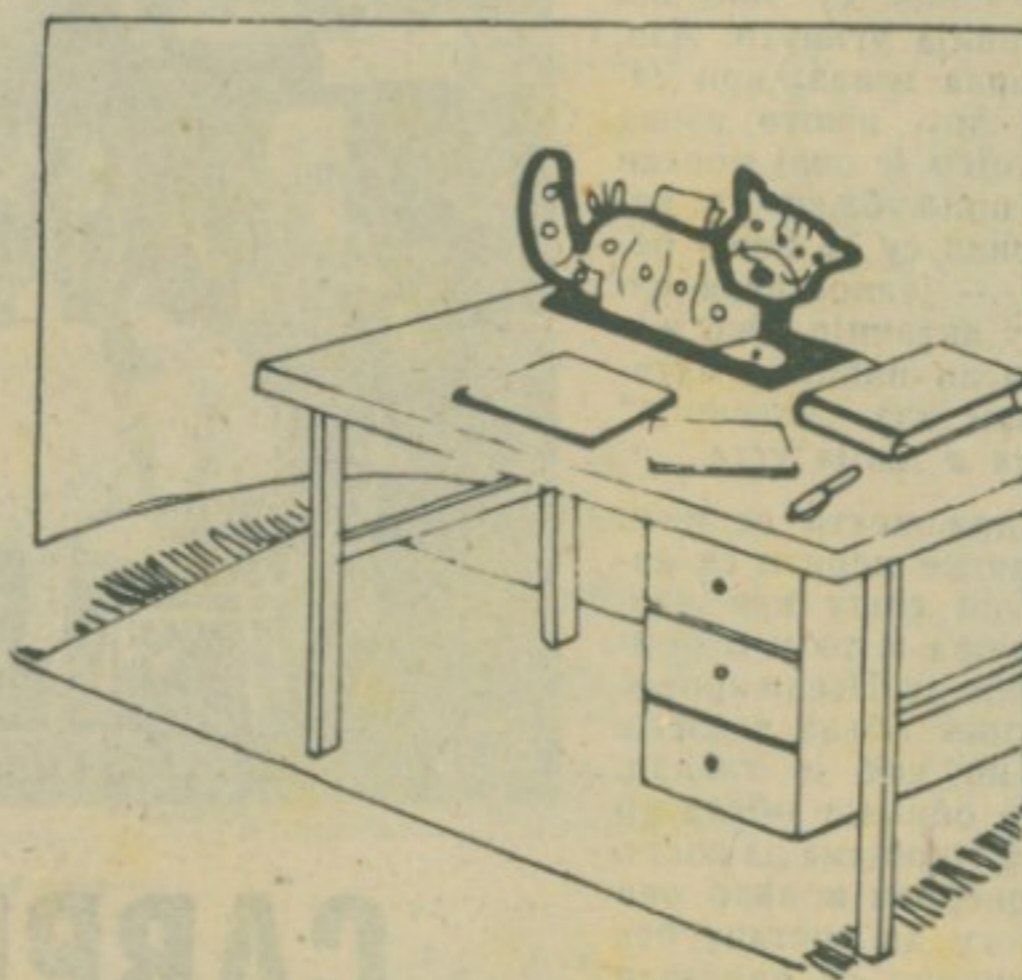
СЕДАМ ПУТА МЕРИ, ЈЕДАНПУТ РЕЖИ

ЛЕПО И КОРИСНО

Предмет који ти данас предлагемо да направиш сам не само да ће бити украс на твој столу или полици већ ће ти истовремено и корисно послужити. То је једна симпатична маца — у ствари кутија с преградама у које можеш ставити оловке, свеске, разгледнице, салвете, значке и друге ствари које волиш да скупљаш. Ако се будеш потру-

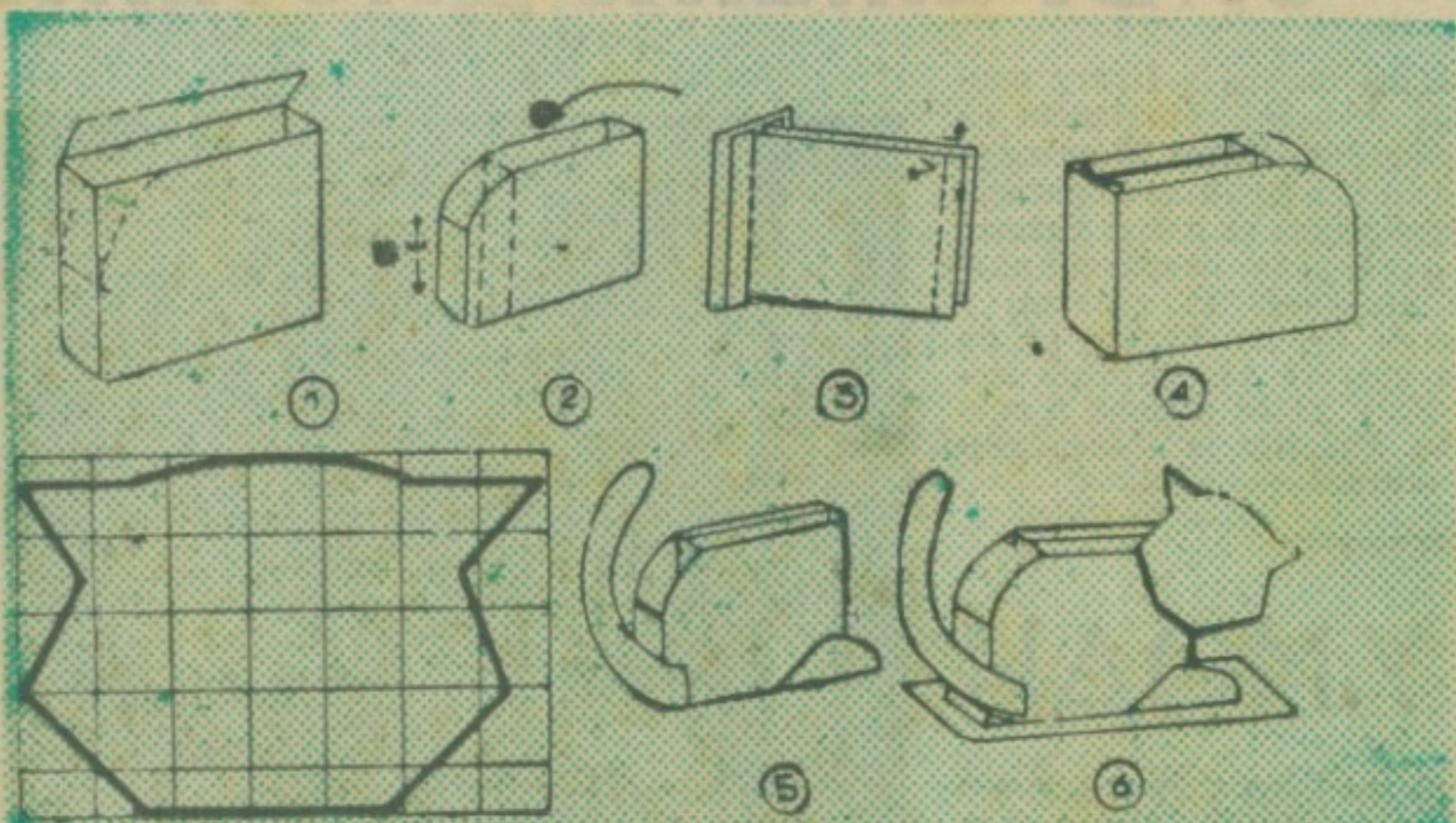
дио па кутија буде лепо направљена, можеш је даровати као рођендански поклон свом најбољем другу, брату или сестри.

Од материјала треба да имаш: већу кутију од прашка за рубље — ако си вештији можеш је и сам направити од тањег али чвршћег картона; — папир у боји, лепак и бојнице.

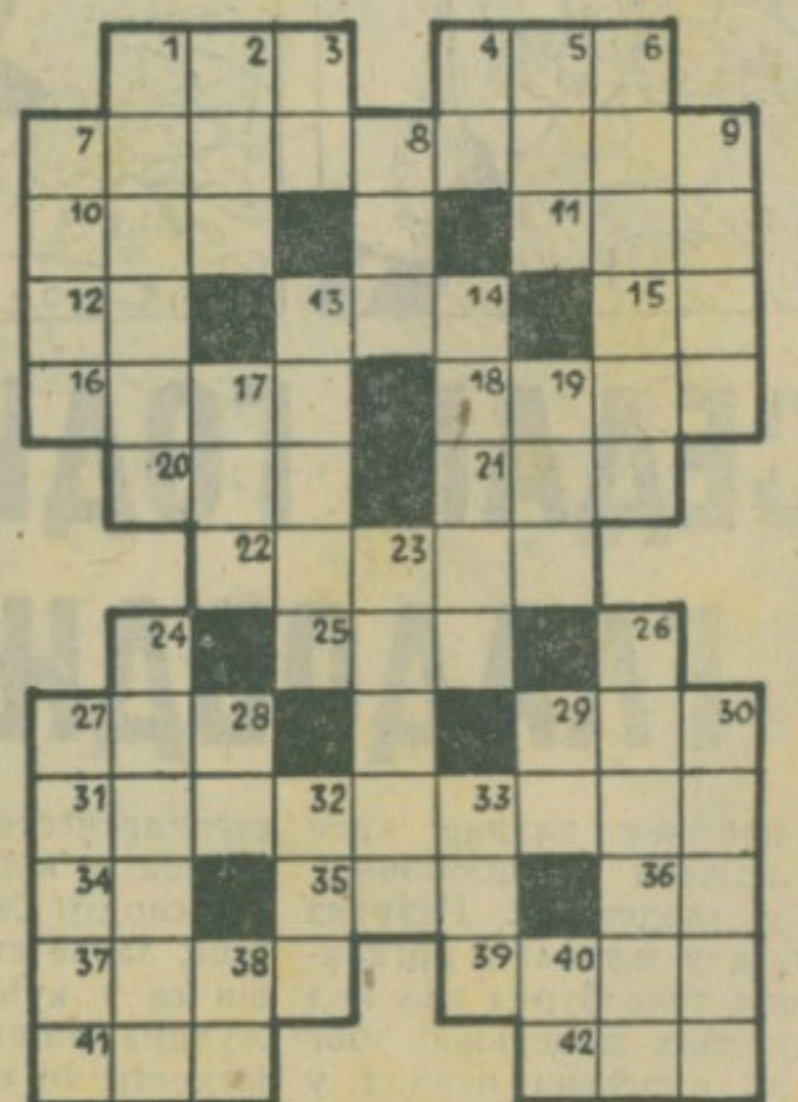
Најпре нацртај главу, наш цртеж (а), њене раз мере износе 1 квадрат — 2 сантиметра, затим реп и шапе, а кад јој и тело буде готово увуци све то у прорезе и залепи.

Да би ти лакше било да направиш тело, управљај се према нашим цртежима: 1) кутија од прашка за рубље; 2) исеци један угао кутије по тачкицама; 3. према шематским цртежима исеци од картона три правоугаоника; 4. залепи ове траке од картона на унутрашњи део кутије; 5. главу, ноге и реп увуци у прорезе и залепи их. Кад се све осуши, облици целу маку колачарском хартијом у боји. Целу „конструкцију“ стави на чврсти картон, претходно намазан лепком, да би кутија — мачка стабилно стајала на столу или полици.

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно: 1) пчелињи производ, 4) речна риба, 7) један од највећих руских песника (19. век), 10) престоница старе Арголиде, 11) врста инсекта, 12) име француског књижевника Мопасана, 13) истакнути совјетски пијаниста (Јаков), 15) скраћеница једне мере за тежину, 16) носач (турц), 18) обала, 20) име певачице Фиццериалд, 21) направа за узимање материјала за микробиолошко испитивање, 22) острво у Јонском мору, 25) показна заменица, 27) аждаја, 29) орган чула слуха, 31) планина у Србији, 34) аутомобилска ознака за Виловитицу, 35) острво на Јадрану, 36) негација, 37) легопис, 39) енглески социјалиста — утописта (Роберт), 41) савремени совјетски филмски редитељ (Абрахам), 42) мушко име.

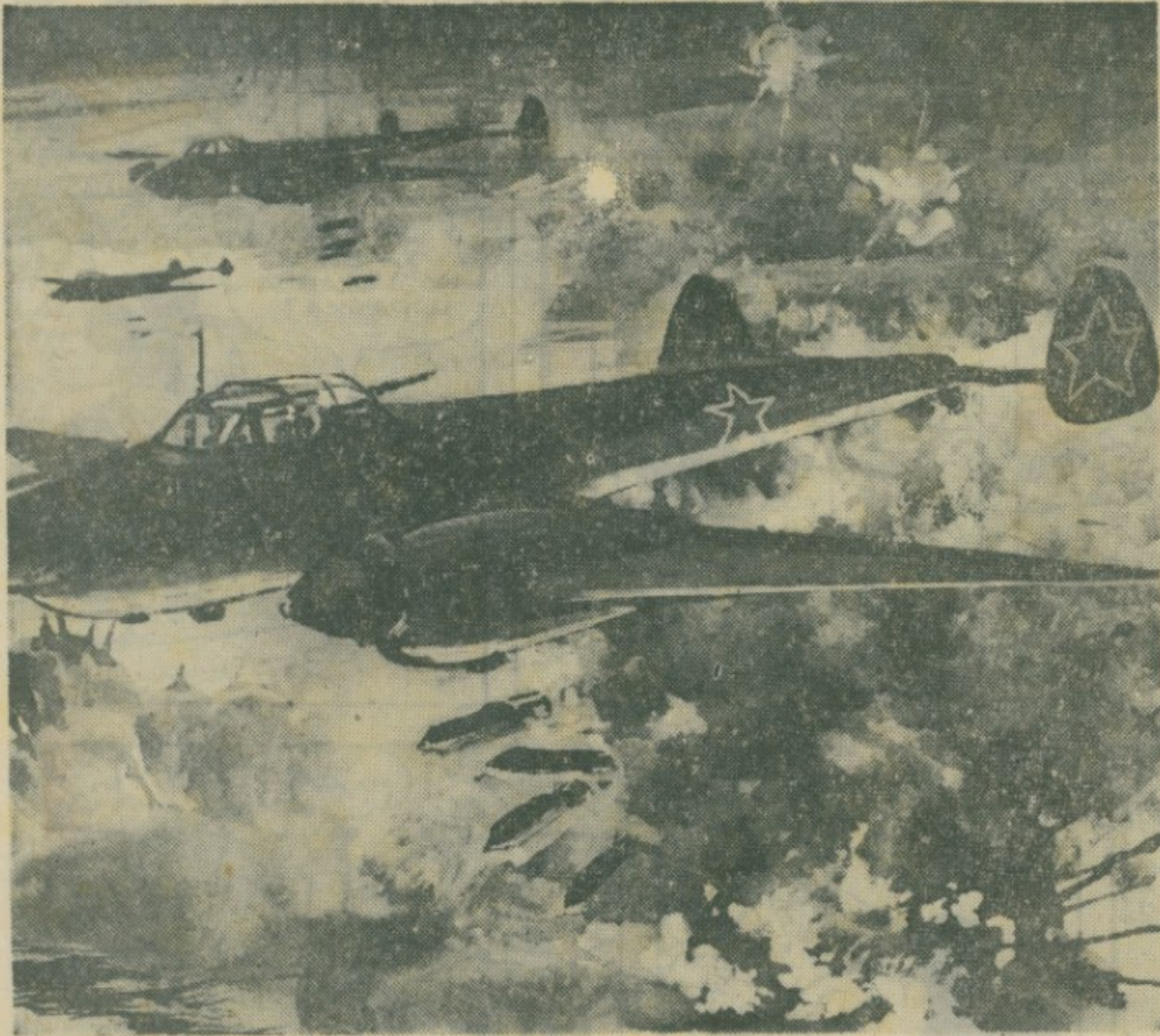
Усправно: 1) француски књижевник („Коломба“), 2) јединица рада у физички, 3) скраћеница мере за дужину, 4) хемиски знак за калај, 5) мушко име, 6) град у СССР, 7) брука, срамота, 8) стара мера за тежину, 9) направа за мерење тежине, 13) племенити метал, 14) рудник угља у Босни, 17) свежа, 19) позла, 23) предња страна кованог новца, 24) тканина, 26) место у Хрватском загорју, 27) врста салате, 28) првак, 29) место у Србији, 30) мерилно знање, 32) врста тканине, 33) узвик, 38) део коњске опреме, 40) аутомобилска ознака за Ваљеву.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) слалом, 8) Јелло, 11) Ин, 12) Мосор, 13) том, 15) лав, 16) Ајова, 18) ал, 19) Ере, 20) он, 21) зглоб, 23) гл, 25) али, 26) лала, 28) д, 29) Ковин, 30) Ава, 32) каша, 33) рис, 36) Шантић.

Усправно: 1) „Станоје Главаш“ 2) лет, 3) аг, 4) Одеса, 5) Милован Глишић, 6) свиета, 8) морал, 10) Јола, 14) Морли, 17) вео, 21) Задар, 22) блок, 24) данас, 27) Авари, 31) Аса, 34) ан.

ПРВЕ БОМБЕ НА БЕРЛИН

Мало је познато да су Руси већ 1941. године непуних месец и по дана после почетка рата, бомбардовали Берлин. Овај подвиг шесторице свјетских pilota значио је уједно и прво бомбардовање главног града Немачке у току другог светског рата.

Непосредно после напада Немачке на Совјетски Савез у августу 1941. године немачка штампа је објавила да је совјетска авијација потпуно уништена и да више не постоји. Вест је обила свет мада су овој очигледној пропаганди веровали само немачки официри и војници.

— Пукovníк Преображенски. Затворите бомболуке, по лећемо! Пратиоци: десни —

пукovníк Гречњиков, леви — пукovníк Јефремов.

Казати свету истину

Тешки совјетски бомбардери Балтичке бомбардерске флоте оставили су под собом острво Готланд у Балтичком мору. Око осам часова увече, 7. августа 1941. године, у време док је немачка пропаганда непрекидно јављала о губицима совјетске авијације, бомбардерска ескадрила са пу-

ковником Преображенским на челу је летела ка циљу. У ваздуху је ескадрила направила борбени круг, ушла у курс и упутила се право на Берлин. Споро одвајање бомбардера од писте убрзо је било заборављено. Пилоти су мислили на оно што их чека — Берлин.

Ускоро су већ летели над територијом Немачке. Угасили су позицијска светла. Испод њих потпуна тама. Висина — 7.000 метара. Поред тешких бомби од 1500 килограма, у авионима се налазила и огромна количина летака, који су говорили о злочинима немачке војске у Совјетском Савезу.

Лет кроз ужарен ваздух

Потпуковник Кротенко био је задужен да одржава стал-

ну везу са базом на Готланду, одакле је, опет, одржавана веза са Москвом. Он се по следњи пут јавио бази у 12,15 часова после поноћи. До тог тренутка у ваздуху је још било мирно. Ескадрила се ближила Берлину. И ту, на педесетак километара од Берлина упали су у снажну противавионску ватру. Небо је одједном узаврело од експлозија топовских граната.

Једна снажна експлозија у малу није однела целу кабину пукovníку Тлапкину. Граната је експлодирала на десетак метара од бомбардера и свог га изрешетала. И пукovníк Хохлов је за делић секунде измакао сигурном поготку. Око ескадриле био је прави пакао. Од сталних експлозија топовских граната, ваздух је био ужарен, усилени команди су добовали по авионима. Али, ескадрилу је чекала још већа опасност.

У самој зони Берлина противавионска ватра је била још жешћа.

— Под нама је Берлин — командовао је пукovníк Преображенски. — Припремите бомбе! Трапкине, избаци летке!

— Ђаволски туку — узвикнуо је потпуковник Кротенко, кога је експлозија готово избацила из седишта.

— Сви у исто време отпустише бомбе и оне полетеше кроз мрачни повор, страшно завијајући. Падале су неколико тренутака, а затим се извише снажни пламени стубови. Центар Берлина је био погођен. То је била прва савезничка рајна нацистичкој Немачкој у другом светском рату и прво бомбардовање Берлина.

Док су бомбе експлодирале на плочницима Берлина, порушиле зграде и сејале смрт, потпуковник Кротенко је писао у службеном дневнику „Видим ноћни Берлин. О-

громно жуто-црвене експлозије допиру до нас“.

Затим је укључио своју радио-станицу и позвао базу на Готланду.

„Моје место Берлин. Задатак извршен. Враћам се у базу“.

Немачки ноћни ловци-пресретачи нису се усудили да прихвате борбу у ваздуху. Следећег јутра, Радио-Берлин је објавио званично саопштење о бомбардовању Берлина: „Јаке снаге енглеске авијације, од 150 авиона, покушале су да бомбардују Берлин. Ловачка авијација и противавионска одбрана оштетиле су 15 а обориле 9 непријатељских авиона“.

Истог јутра британски генералитет је званично објавио преко радија да ниједан британски авион није надлећтао Берлин. Америка је такође званично саопштила да њени авиони нису бомбардовали ниједан немачки град. У исто време Радио-Москва је дала службено саопштење да су совјетски пилоти бацили прве бомбе на Берлин. Међутим, иако је било очигледно да су Берлин бомбардовали совјетски пилоти, а то се видело и по летицама којим је био засут Берлин, Немци то нису никако хтели да признају. Нису ни могли јер су пре тога званично изјавили да совјетска авијација више не постоји.

Храбри пилоти Балтичке флоте и ескадриле пукovníка Преображенског, бомбардовали су и Штетин, Данциг и Кенигсберг. Од тада становници Берлина више нису мирно спавали.

За своје заслуге у току цеога рата, сви пилоти ескадриле пукovníка Преображенског одликовани су Орденом хероја Совјетског Савеза.

Јесте ли већ чули

га...

... у Карлифу, у Енглеској, телеграфисти морају обавезно да заврше курс прве помо-

ћи да би могли да помогну особама које се онесвесте кад добију телеграм с вестима о некој несрећи.

... до необичног открића дошли су археолози Шведске: пронашли су Јечмени хлеб испечен, према њиховом мишљењу, у VI веку.

... у Барселони су такси-аутомобили недавно добили телевизи-

ске апарате. Услуге таксија највише се траже за време коридра.

... У Мексику ће за следеће Олимпијске игре, које ће се одржати 1968. године бити отворен ресторан који се окреће око своје осе.

... У Швајцарској постоји стари обичај према коме се на затвор-

ским зградама у којима тренутно нема затвореника истичу беле заставе.

ДОГОДИЛО СЕ У ЈУЖНОЈ ДАКОТИ

ЛИСИЦЕ И ИЗБОРИ

број фазана врате на стару меру. Са своје стране, међутим, власти су тврдиле да лисице нису ни приближно толики кривци како се тврди, нити да су једини кривци — због наглог опадања броја фазана.

Кампања „лисица“ није се зауставила у Јужној Дакоти, пренела се и на још неке државе где се број ових птица исто тако нагло смањило у последње време. Владе тих држава — Орегона, Минесоте, Охаја, Мичигена, Илиноиса, Вашингтона, Њујорка и Калифорније — одлучиле су да се образују комисије које би утврдиле право стање то јест какву штету наносе лисице и да ли су оне и у ком степену одговорне за тако мали број фазана.

Из извештаја тих комисија види се да лисице стварно носе извесне штете фазанима, али да то не угрожава њихов опстанак, па према томе оне нису могле да утичу на тако нагло опадање броја фазана. Тако је, на пример, мичигенска комисија наредила да се ухаћене живе лисице обележе и прате. Поједине од њих праћене су месецима упорно и педантно. За то време оне су преваљивале и преко 600 километара. Забележено је на пример, да је једна лија на своме путу у-

била 35 зечева, 123 миша (од 563 колико их је напала) 4 пределице, три гуске, 11 кокошју и само 16 фазана.

Њујоршка комисија је такође спровела врло пажљиву истрагу и на једној већој територији истребила готово све лисице. Међутим, догодило се нешто неочекивано: уместо да се број фазана после тога повећао он је и даље био у опадању. После тога јасно је било да лисице нису имале већи утицај на нагло смањење броја фазана.

Поменуто комисије су утврдиле да поред лисица фазане истребљују и многе птице грабљивице као и животиње. Ипак, број тако уништених фазана је мали да би могао да утиче тако драстично на смањење броја фазана.

Према мишљењу комисије главни узроци који утичу на смањење броја фазана јесу: ветрови, суше, ледене олује, јаке пролећне кише, косачице, булдожери, средства за убијање инсеката, овце, и рогата стока и на крају сами фармери који остављају све мање простора фазанима за множење.

НА ЛИСИЦУ ВИКА АЛИ И ПСИ ХВАТАЈУ ФАЗАНЕ ВИДО ЗА СВОЈ РАЧУН ИЛИ ЗА РАЧУН ЛОВЦА

ДА ЛИ ЈЕ ЛИЈА ЈЕДИНИ КРИВАЦ СМАЊЕЊУ БРОЈА ФАЗАНА?

Број фазана у Јужној Дакоти тако је нагло опао да је то озбиљно забринуло не само становништво и ловце већ и власти. Разлог: четрдесетих година овог века ценило се да у Јужној Дакоти има око 30 милиона фазана што значи отприлике 30 птица на сваког становника. Тај број је, међутим, 1963. године опао на свега 10 милиона да би се 1964. овај број свега на свега пет милиона. Као главни кривац за овако нагло опадање броја фазана оптужене су лисице.

У току предизборне кампање 1963. године нови кандидати оптуживали су оне власти да нису ништа озбиљно предузеле да истребе лисице и на тај начин заштите фазане. Што се њих тиче они нису штедели обећања да ће предузети све потребне акције да онемогуће лисице и

МИКИ

WALT DISNEY

ЏОНИ ХАЗАРД

ФРЕНК РОБИН

